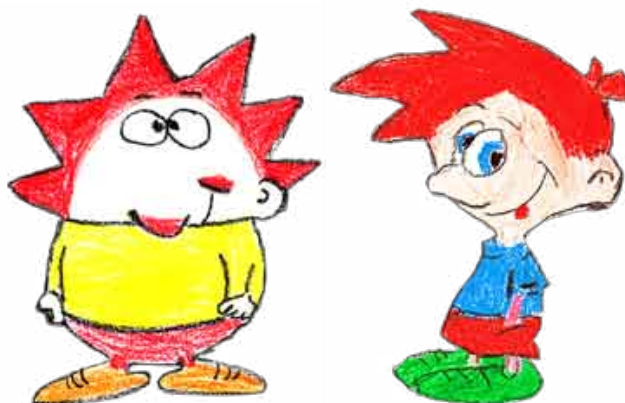

BRINJE

ŠOLSKO LETO 2011/2012

Prvi razred

Kuža

S klobčičem volne
igra se naš kuža.
Dedek pa kolne,
ker za njim ostala je luža.

Maja Palcich, 1. a

Naš kuža

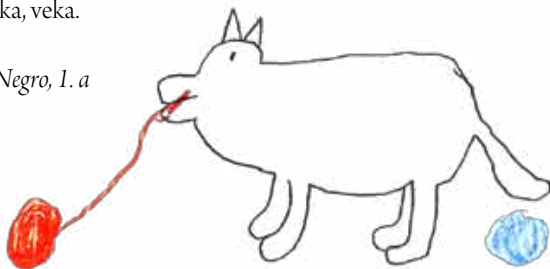
Naš kuža mačke lovi,
jezno laja, ko nikogar ni.
Naš kuža kost drži,
zdaj z njo igra se do noči.
Naš kuža v hiši spi
in vedno glasno smrči.

Sofija Martini, 1. a

Mucek pleza na drevo

Mucek pleza na drevo,
vedno više, vedno više.
Ko pripleza prav na vrh,
gleda od daleč hiše.
Glej, pred vrati skledo mleka,
mali mucek veka, veka.

Sara Negro, 1. a

Veverica

Pleza, pleza na drevo
ena veverica majhna.
Ker je lačna,
bi si rada eno pest
lešnikov nabrala.

Ko pripleza na drevo,
z repkom pomaha veselo.
Lešnike nabira,
skoči sem, skoči tja.
Ko že celo pest je imela,
je z drevesa dol odšla.

Elma Ahmetašević, 1. a

Rjavi medvedek

Rjavi medvedek se je igral
in potem je šopek rož nabral.
Nekaj rož je dal mamici,
nekaj pa jih je nesel prijateljici.

Tina Vujković, 1. a

Metuljček

Metuljček letel je na nebu,
vsa pisana krila je imel.
Ko dvignila roko sem k njemu,
me s krili močno je objel.
Cin cin cin cin cin cin
tra la la la la,
plesala midva sva oba.

Eneja Štemberger, 1. a

Ko bom velika

Ko bom velika,
bi rada imela
velikega konjiča
po imenu Bela.

Z njim bi drvela
od jutra do večera.

Na kmetiji bi živela,
tam tudi kužka bi imela.

Z njim bi se igrala
in bila vesela.

Karin Kastelic, 1. a

Aprilska

Dežek pada
na travico, travico, travico.
Dežek pada na travico
cel ljubi dan.

Dežek pada
na kravico, kravico, kravico.
Dežek pada na kravico
cel ljubi dan.

Dežek pada
na goro, na goro, na goro.
Dežek pada na goro
cel ljubi dan.

Vid Škrli, 1. a

Dežek pada

Dežek pada,
dežek pada
na goro, na goro.
Kam pa greš dežek?
Kam pa greš dežek?
Tja na hrib,
tja na hrib.

Lara Negro, 1. a

Ura

Ura sedem je odbila
in nam Jana prebudila.
Hitro, hitro, že drvi,
da v šolo ne zamudi.

Ko pa ura tri odbije,
Jan domov zavije.

Jan Zorec, 1. a

Zjutraj ura me zbudi

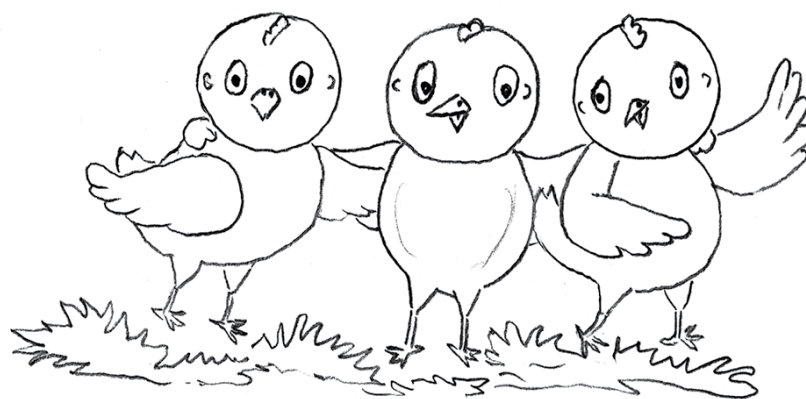
Zjutraj ura me zbudi,
joj, kako se mi še spi.

Komaj vstanem,
si oči pomanem,
vendar v šolo se mudi.

Ko pojem in se oblečem,
hitro v šolo stečem,

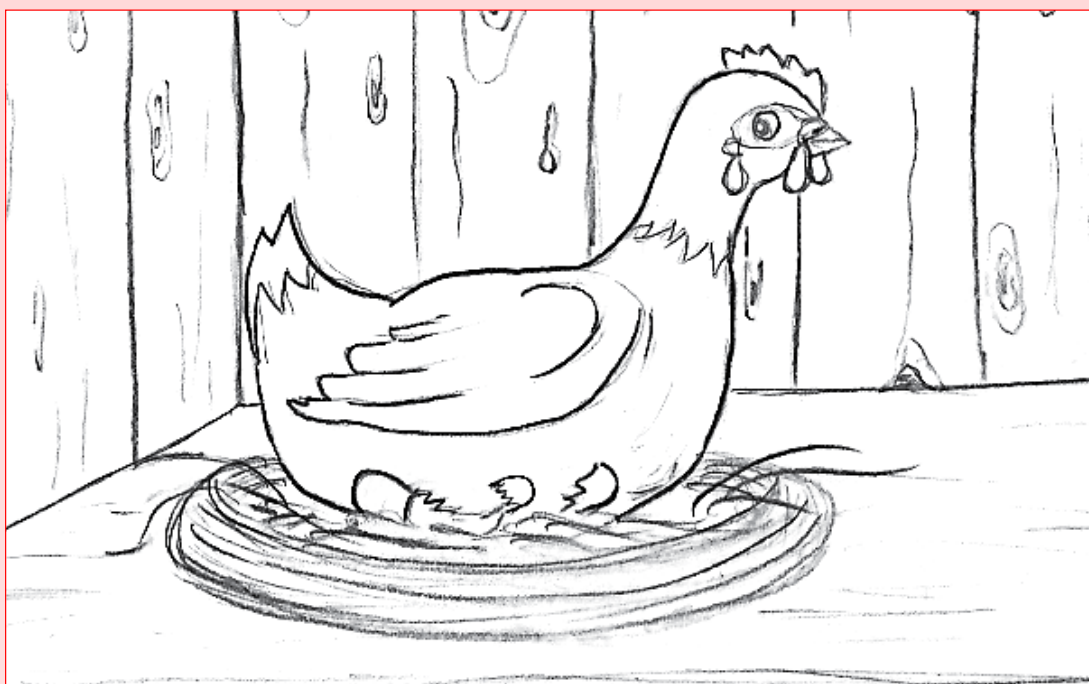
Niko Sedmak, 1. a

PEPI, JOLANDA IN JOKEC

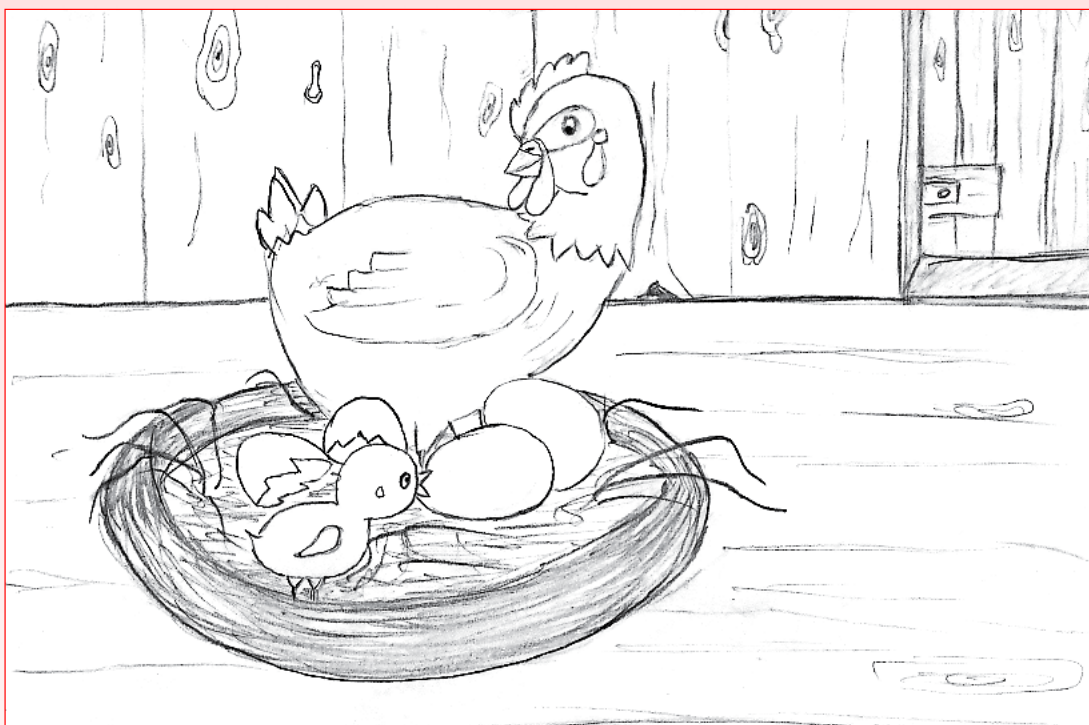

USTVARILI UČENCI OPB 1
IN UČITELJICA LAURA NOVAK

Ilustracije: Laura Novak

GOSPA KOKLJA JE V PRIČAKOVANJU NARAŠČAJA
VZTRAJNO GRELA SVOJA JAJCA.

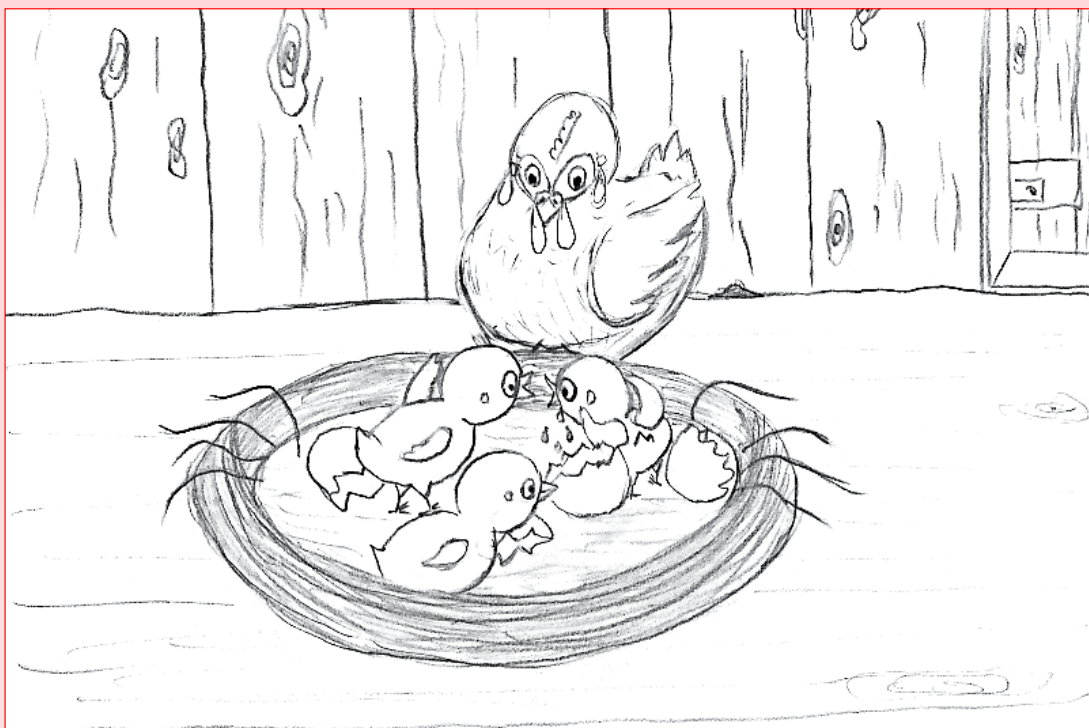
KONČNO JE ENO JAJCE POČILO. IZ NJEGA JE POKUKAL MAJHEN PIŠČANČEK. PRESTRAŠIL
SE JE OSTALIH DVEH JAJC, KI STA LEŽALA OB NJEM IN SE SKRIL POD KOKLJO.

KMALU JE POČILO DRUGO JAJCE. TUDI IZ NJEGA JE PRILEZEL MAJHEN PIŠČANČEK. PRVO, KAR JE ZAGLEDAL, JE BILO VELIKO JAJCE OB NJEM. MISLIL JE, DA JE POŠAST, KAJTI V NJEM JE NEKAJ ROPOTALO. KO JE POČILO PRED NJEGOVIMI OČMI, JE V TRENUTKU ŠVIGNIL POD KOKLJO.

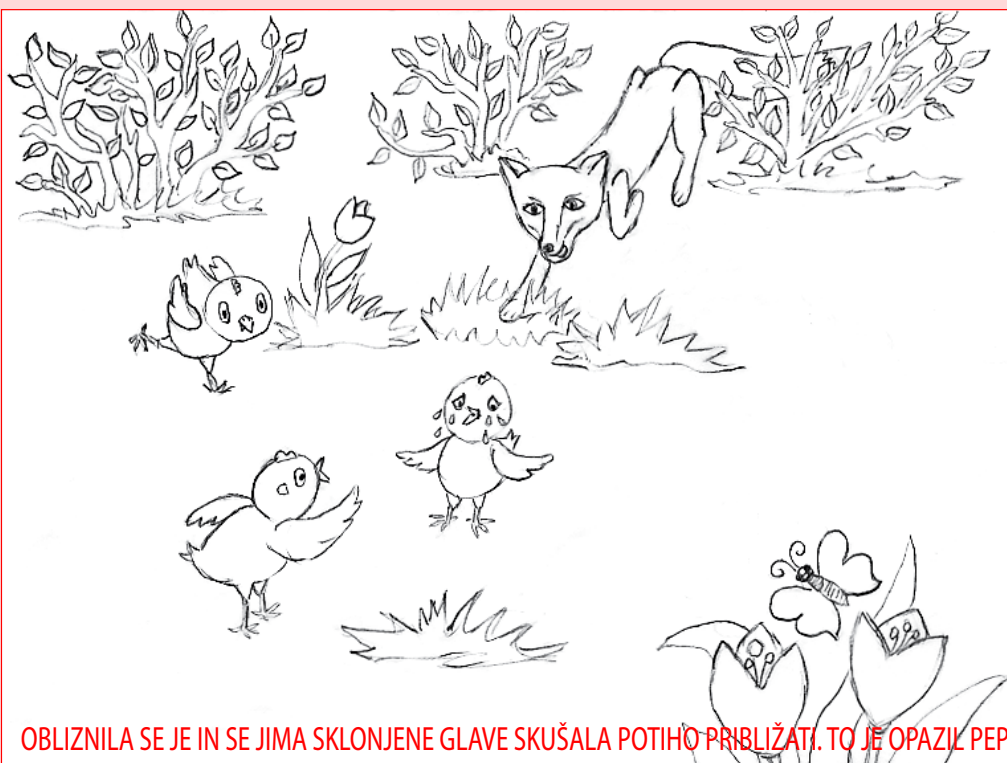
PRVO, KAR JE ZAGLEDAL TRETJI PIŠČANČEK, JE BILA MAMA KOKLJA. TA SE JE LJUBEZNIVO SKLANJALA NAD NJIM. ŠE NIKOLI V ŽIVLJENJU JE NI VIDEL. PRESTRAŠEN JE ZAČEL JOKATI NA VES GLAS. MAMA KOKLJA Z IZBIRO NJEGOVEGA IMENA ZATO NI IMELA TEŽAV. POIMENOVALA GA JE JOKEC, OSTALA DVA PIŠČANČKA PA PEPI IN JOLANDA.

JOLANDA JE BILA ZELO NAGAJIV PIŠČANČEK. JOKCA JE VENOMER DRAŽILA. PEPI JE BIL EDINI, KI JE BIL DO VSEH PRIJAZEN. KER NI NIKOMUR NAGAJAL, JE BIL SKORAJ NEOPAZEN.

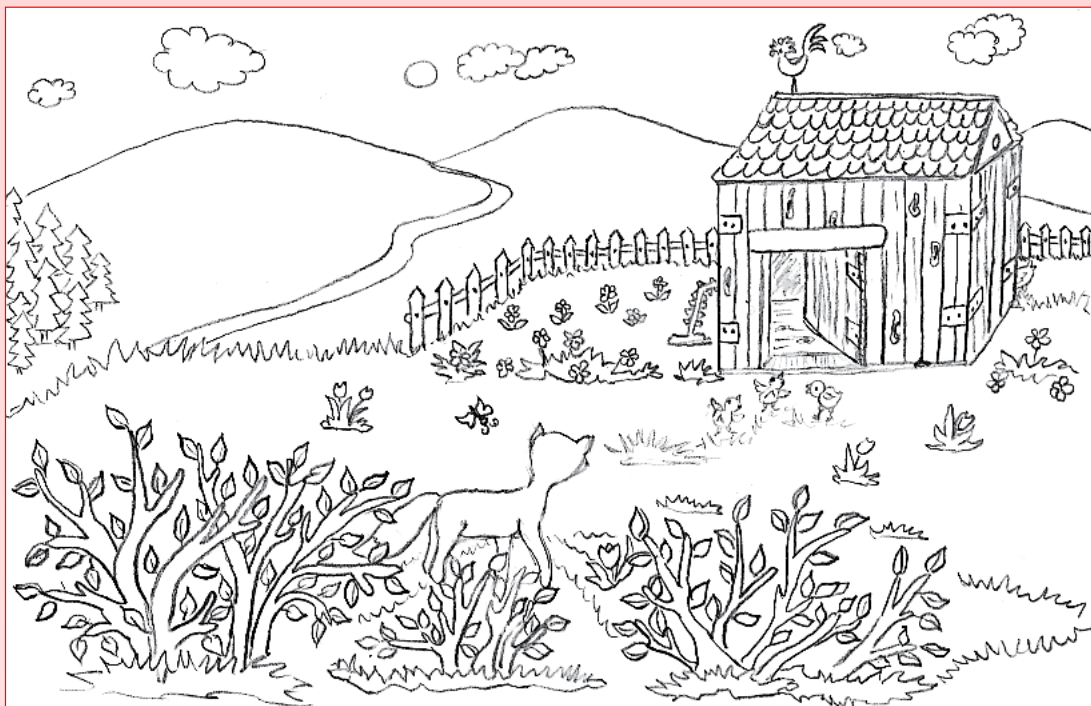
NEKEGA DNE JE NA DVORIŠČE PRIŠLA LISICA. KER STA SE JOLANDA IN JOKEC SPET GLASNO PREPIRALA, JU JE TAKOJ OPAZILA.

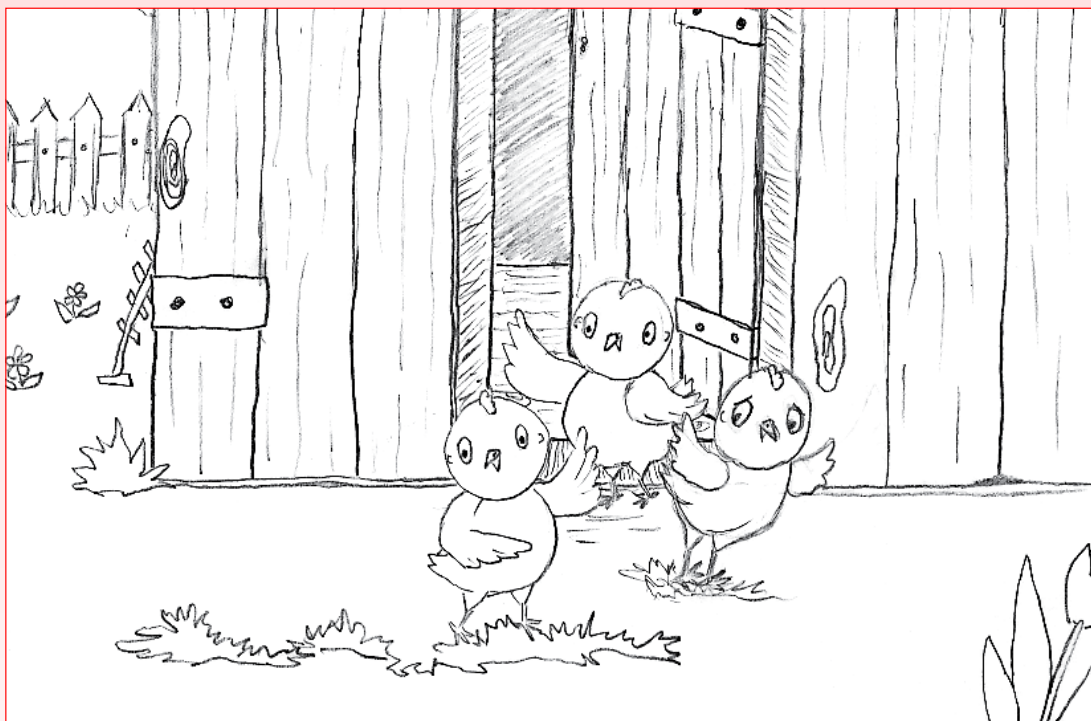
OBLIZNILA SE JE IN SE JIMA SKLONJENE GLAVE SKUŠALA POTIHO PRIBLIŽATI. TO JE OPAZIL PEPI, KI JE BIL LE NEKAJ KORAKOV STRAN OD NJE. KER JE BIL DROBEN IN TIH, LISICA NI OPAZILA, DA SE TUDI ON PRITAJENO PRIBLIŽUJE BRATCU IN SESTRICI. HOTEL JU JE OPOZORITI NA PREŽEČO NEVARNOST.

LISICA SE JE ŽE PRIPRAVLJALA NA SKOK, A JO JE ZMOTIL METULJ. JOLANDA IN JOKEC LISICE ŠE VEDNO NISTA OPAZILA.

VESELO JE SKOČILA, DA BI JU POŽRLA. ZELO JE BILA PRESENEČENA, KO JE PRISTALA
NA TLEH IN UGOTOVILA, DA PIŠČANČKOV VEČ NI. S KOTIČKOM DESNEGA OČESA
JE OPAZILA, DA SE PRI KOKOŠNJAKU NEKAJ PREMICA.

ZAGLEDALA JE VSE TRI PIŠČANČKE.
PEPI, JOLANDA IN JOKEC SO JI VESELO POMAHALI V POZDRAV IN SE SKRILI V KOKOŠNJAK.

OD TAKRAT SE JOLANDA IN JOKEC NE KREGATA VEČ.
OBNAŠATA SE PIŠČANČKOM PRIMERNO.

PEPI

Drugi razred

Zajčica Zofi in njeni novi prijatelji

Zajčica Zofi je bila osamljena. Šla je po svetu in iskala prijatelje. Zajčica je najprej srečala deklico Saro. Skupaj sta iskali nove prijatelje.

Našli sta kobilo po imenu Žana. Novih prijateljev je bila zelo vesela. Peljala ju je k svoji sestri Kristini. Kristina se je zelo razveselila svoje sestrice Žane in novih prijateljic. Kristina je povedala, da pozna še eno prijateljico. To je bila Lili. Zajčica Zofi, deklica Sara, kobila Žana, kobila Kristina in mucka Lili so našle metulja na roži. Metulj Pokec je odletel na drevo in tako so našli medvedka Mikija. Skupaj so se posladkali z medom. Bil je zelo sladek. Ko so se posladkali, so se utrujeno ulegli na travo in zaspali. In kmalu zatem jih je z mukanjem zbudila kravica Mukica. Mukica je peljala prijatelje k levčku Tomu. Spoznali so se in na velikem travniku so se igrali. Med igranjem so slišali ptičje petje. Skušali so ugotoviti, od kod prihaja lepa pesem. Zagledali so ptička sinička. Ptiček je svojim novim prijateljem še naprej lepo prepeval in veselo poskakoval po drevesu. Drevo se je zatreslo. Za drevesom se je prikazala žirafa z imenom Gaja.

Zajčica Zofi je vse nove prijatelje povabila v svojo hišico v gozdu. Tam so se igrali skričalnice vse do večera. Ker je bila tema in so bili daleč od doma, so si našli posteljo v hišici ali na tleh okrog hišice. Utrujeni in veseli so zaspali.

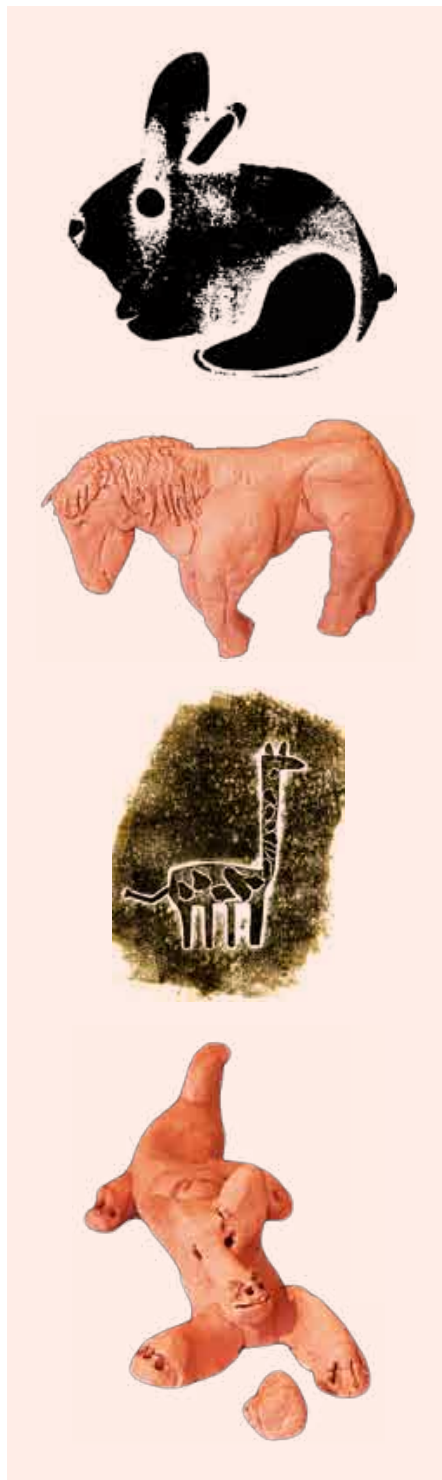
Otroci, sedaj pa pridno zaspate, ker je pravljice konec in počil je lonec.

*Napisali učenci OPB 7
(Medina Istrefoski, Hana Fatur, Saša Ličof, 2. a,
Rosana Andjelić, Jerica Štemberger, 2. b)
in učiteljica Mateja Tominc*

Jazbečar Bolfi

Lovec Bruno in jazbečar Bolfi sta šla na sprehod v gozd. Lovec Bruno je opazoval drevje, jazbečar pa je tekal sem in tja. Nenadoma je povlekel lovca za hlače in začel lajati. Stekla sta za grm. Tam je ležala srna, ujeta v past. Lovec jo je odpeljal domov in ji obvezal rano. Nato jo je peljal nazaj na gozdno jaso in tako je Bolfi rešil srni življenje.

Timotej Krebelj, 2. b

Lepotica in žabi

Za devetimi gorami in devetimi vodami sta v velikem gradu živel kralj in kraljica s svojimi tremi hčerami, Grozildo, Krotildo in Matildo. Prvi dve sestri dvojčici sta bili zelo lepi, tretja pa je bila grda.

Na njihov petnajsti rojstni dan je oče kralj povabil plemiča, da si za ženo izbere eno od hčera. Plemič je poljubil obe lepotici in tudi grdo hčerko. V kraljestvu se je zabiskalo in plemič je pred seboj zagledal eno lepotico in dve grdi žabi. Najgrša sestra se je spremenila v lepotico, saj je bila dobrega srca. Grozilda in Krotilda sta bili zelo hudobni, zato ju je nebo spremenilo v žabi.

Matilda in plemič sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Srnica in princesa

Nekoč sta živeli princesa in srnica. Princesa je imela rada srnico, ker je bil čarobna. Lahko je govorila in kar si je princesa zaželela, to je dobila.

Zlobna čarovnica je hotela srnico. Zato je pripravila metulje in zjutraj so srnico ujeli. Princesa je bila žalostna. Toda srnica si je znala pomagati, saj je bila čarobna. Spustila je strup, ki je vse zastrupil in odletela domov k princesi. Princesa je bila vesela.

Čarovnica je bila mrtva, srnica in princesa pa sta živeli srečno do konca svojih dni.

Hana Fatur, 2. a

Zoja Keuc, 2. a

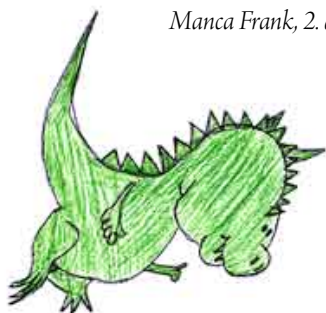

O zmaju

Nekoč je za sedmo goro živel prijazen zmaj. Bil je zelo vesel in srečen.

Ko se je nekega dne odpravil v gozd, je zaslišal nenavadno kričanje in cviljenje. Ko je pogledal za drevo, je videl lovca in srnico. Srnica je prestrašeno cvilila, ker je mislila, da jo bo lovec ubil. Toda ker je bil zmaj prijazen, je zakričal in zarjovel. Lovec se je prestrašil in zbežal daleč stran. Nikoli več se ni vrnil.

Tako sta zmaj in srnica postala prijatelja. Zmaj je varoval srnico in živela sta srečno.

Manca Frank, 2. a

Zlata goska

Nekoč je živela deklica, ki je imela zlato gosko. Ta deklica je bila zelo prijazna. Ime ji je bilo Lili.

Nekega dne je odšla s svojo gosko v gozd. Zagledali sta hišo. Ampak ta hiša ni bila navadna, v njej je živela čarovnica.

Goska je rekla: »Čarovnica!«
Lili pa: »Neumnost! Greva noter.«

»Ne,« je rekla goska.
Deklica je odšla v hišo. Ko je prišla noter, so se vrata sama zaprla.

»Ča-čarovnica, ti si čarovnica!« je zajecjajala deklica.

»Ja, čarovnica sem. Daj, zlezi v kletko!« ji je ukazala čarovnica.

Toda Lili je ni ubogala in je v kletko zvabila čarovnico. Ko je bila čarovnica noter, je Lili kletko zaklenila in stekla iz hiše.

»Lili, živa si!« je zaklicala goska.

»Seveda sem,« je rekla Lili.

In živeli sta srečno ter veselo do konca svojih dni.

Sara Logar, 2. a

Pujsek Umazanko

Nekoč je živel pujsek Umazanko. Takšno ime je imel, ker se je vedno umazal. Nekega dne je hotel biti čist, a mama in oče nista vedela zakaj. Tudi čistil se je.

Drugi dan so dobili obvestilo, da pride v šolo čarobna vila. Mama in oče sta zdaj vedela, zakaj je Umazanko čist.

Tretji dan si je zaželel, da bi poletel in je poletel. Ogledal si je svet in se vrnil. Krila so mu odpadla. Prišel je domov in skočil v blato. Spet je bil Umazanko in bil je vesel.

Vsak dan je skočil v blato do konca svojih dni.

Aleks Kovačič, 2. a

Tretji razred

Radovedna poljska miška Čarovnica in želva

Nekoč je živela mala poljska miška. Odraščala je na velikem koruznem polju blizu kmetije hudobne čarovnice Kunigunde. Miška je bila zelo radovedna. Zanimalo jo je, kaj naredi čarovnica Kunigunda s koruzo, ko jo pobere.

Tako se je nekega dne odpravila k njeni hiši. S seboj je vzela košček sira. Med potjo je srečala vilo, ki jo je prosila za hrano. Miška ji je dala polovico svojega sira. Vila se ji je zahvalila in ji obljubila pomoč, ko jo bo potrebovala.

Miška je nadaljevala pot. Ko je prišla do čarovniške hiše, je vedela, da čarovnica koruzo s čarovnijo spreminja v koruzno moko.

Vzela je tri šapice koruzne moke.

Na poti domov ji je pot prekrizal zelenorepi Kunigundin maček z oranžnimi čekani. Skočil je na miško in ji odgriznil tretjino repa. Miška je zakričala in zajokala.

Vila, ki ji je miška dala sir, jo je slišala in ji priletela na pomoč. Maček se je prestrašil in stekel stran, vila pa je miški začarala rep, da ji je spet zrasel.

Miška se ji je zahvalila in z moko v tačkah stekla proti domu.

Lea Morano, 3. b

Nekoč je pod sedmimi gorami živela stara čarovnica Matilda. Imela je ograjen vrt, na katerem je raslo zelje in zdravilna zelišča.

Nekega dne je na vrt pritavala želva Suzi. Zagledala je sveže zelje in ker je bila zelo lačna, ga je začela jesti. Takrat je skozi vrata majhne koče prišla čarovnica Matilda. Porezati je hotela eno izmed sedmih glav zelja, a je opazila, da tri manjkajo.

Suzi se je hotela skriti, vendar je čarovnica med zeljem opazila njen oklep. Začela jo je loviti in neusmiljeno kričati: »Tatica, tatica! Zapomnila si boš dan, ko si stopila na moj vrt. Zaprla te bom v temnico, kjer boš brez hrane in vode.«

Želva Suzi se je prestrašila in odhitela k mreži. Bila je majhna in se je skobacala skozi eno od rež. Čarovnica je tekla za želvo. Bila je stara in slabovidna, zato se je zapletla v mrežo in padla. Zlomila si je nogo in dobila rahel pretres možganov.

Želvi Suzi je uspelo pobegniti in kljub obilici svežega zelja se ni nikoli več vrnila na Matildin vrt.

Špela Pangerc, 3. b

Začarana kraljična

Nekoč je za sedmimi gorami v majhnem kraljestvu živel hudobna mačeha. Imela je tri sinove in lepo pastorko, ki je po očetovi smrti ostala sama.

Nekega dne je mačeha opazila, kako eden izmed njenih sinov občuduje pastorko. Mačeha ni hotela, da bi se njen sin poročil s pastorko. Sklenila je, da jo bo začarala v žabo. Neke temne noči, ko so vsi spali, je mačeha zgrabila čarobno palico in odšla v kraljičino sobo. Kraljično je spremenila v žabo.

Naslednja tri leta je kraljična skakala po gozdu in iskala rešitelja. Nekega dne je v gozd prijezdil postaven kraljevič. Ustavil se je ob potoku, da bi se napil vode. Med zajemanjem vode se je kraljična skrila v njegove roke. Med pitjem je kraljevič poljubil žabo. Žaba se je v trenutku spremenila v prekrasno kraljično. Kraljevič, ki ni dojel, kaj se dogaja, se je takoj zaljubil v kraljično, ki mu je povedala vso zgodbo. Kraljevič ji je obljubil, da jo bo varoval pred hudobno mačeho.

Odšla sta v njegovo kraljestvo. Tam sta se poročila in živel srečno do konca svojih dni.

Žan Dimic, 3. b

O dveh deklicah

Nekoč sta živeli deklici; Kunigunda je bila zlobna, Tina pa prijazna. Nekega dne sta odšli v gozd. Tam sta srečali starko, ki je živel v stari hiši. Starka ju je prosila za pomoč.

Kunigunda je rekla, naj si kar sama prinese drva in vodo, Tina pa ji je pomagala. Ko je končala, ji je starka dala škatlico z biseri.

Kunigunda je bila jezna, Tina pa je dala vse bisere mami. Mama jih je prodala in dobila veliko denarja. Kupila je hrano in nova oblačila za hčerki.

Od takrat se jim je dobro godilo. Tudi Kunigunda je postala prijazna in dobra. Če jo je kdo prosil za pomoč, je vedno pomagala.

Tina Logar, 3. b

Dojenček

Imeti dojenčka je strašno lepo.
Ko dojenček se rodi,
pomlad se prebudi.
Ko dojenček se smeji,
toplo sonce zažari.
Ko dojenček zaspi,
se v sanje potopi.

Lea Morano, 3. a

Mau

Živel je muc Mau. Rad se je igral s sosedovimi mucami, žal pa so ga nenehno strašile in napadale. Večkrat se je skril za rože na dvorišču.

Nekega dne je srečal psa Arčija in sklenila sta novo prijateljstvo. Od takrat naprej sta se skupaj veselo igrala.

Pika Pipan, 3. b

Super Miki

Nekoč je živel kuža, ki mu je bilo ime Super Miki. Nekega dne sta prišla v mesto nevarna roparja. Naslednji dan je Super Miki slišal, da sta oropala banko.

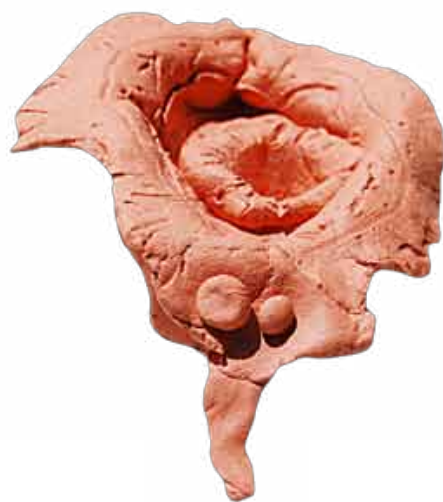
Super Miki je iskal, iskal in iskal roparja, a ju ni uspel izslediti. Po dolgem iskanju ju je le našel pri tovarni. Roparja sta zbežala v tovarno, Super Miki pa je vstopil skozi zadnja vrata. Notri so se topli, topli in topli. Super Miki ju je ulovil, zvezal in banki vrnil denar.

Tako je Super Miki srečno živel.

Denis Dedić, 3. b

Četrti razred

Rime

Ena. Helena.
Dva jelena.
Tri. Hitro odgovori.
Štiri nemiri.
Pet tablet.
Šest samih mest.
Sedem ni nobeden.
Osem. Te pokosim.
Devet. Tu si spet.
Deset mojih let.

Polona Zadnik, 4. a

Ena. Zlomljena kolena.
Dva. Sva oba.
Tri. Smo mi.
Štiri. Smo vsi?
Peti jih dobi.
Šest je velika pest.
Na sedem se usedem.
Ko jih imam osem,
se počutim ponosen.
Ko dopolnim jih devet,
se po cesti potepam spet.
Na deset smo vsi doma spet.

Nik Kirn, 4. a

Ena, naša riba je rumena.
Dva, Marko je doma
v hiši s številko dva.
Tri, to tako smrdi.
Štiri, naš petelin se šopiri,
ker ima kokoši štiri.
Pet, to je za umret.
Šest, gremo zdaj večerjo jest,
saj je ura skoraj šest.
Sedem. Ker se ga zbrisati ne da,
sedem črtico ima.
Osem. Osem dva kroga ima
in enaka sta oba.
Devet. Zdaj sem že zelo zaspan,
saj pišem že deveti dan.
Deset številka ni nobena,
saj iz ničle je in ena.

Uroš Bradač, 4. a

Peti razred

Nesmislice

Nesmislica

Zmaj dolgoušček ima velik trebušček.
Rad bi postal slavni atlet,
da bi pojedel cel sladoled.
Ko poje sladoled, gre v gore pet.
Krave so se razjezile
in ga z mlekom poštropile.
Zmajček dolgoušček odhiti v blok,
tam pogleda v omaro in
poišče svoj brlog.

*Lea Šalamon, Nina Kovačič,
Špela Ujčič, Zala Reberc, S. a*

Mušica

Mušica debela je domov priletela,
se na klop usedla in juho pojedla.

Potem se je soka razveselila
in ga z veseljem popila.

Nato se je na hrbet zvrnila,
ker se je vinca napila.

*Tjaša Ličof, Nina Pavlovič,
Elma Kamberovska,
Daša Đukić Maljevac,
Lara Krebelj,
Mia Valenčič, S. a*

Mišek Jožek

Mišek Jožek kanaložerec,
bil je pravi konjederec.

Vedno pil je nečisto vodo,
včasih je pomival posodo.

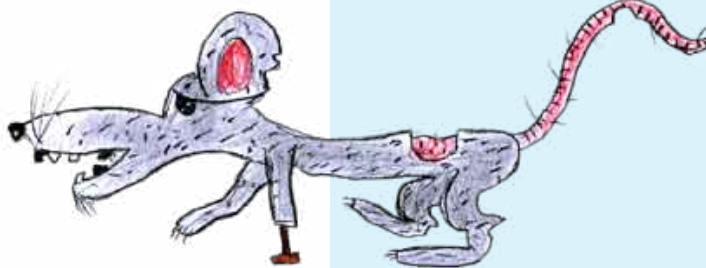
Za ženo je imel krastačo,
ta mu je zmeraj priskrbela čisto pijačo.

Za otroke je imel muhe,
ki jim je pozneje odrli kožuhe.

Ta naš Jožek, čuden mišek
je imel svoj višek.

Jožek je rekel konec
in otroci so razbili lonec.

*Jaka Blokar, Miha Dovgan,
Djellzon Sopa, Blerton Vinarci,
Jurij Krebelj, S. a*

Škratec bradatec

Škratec bradatec
po obrazu skaklja,
trikrat poskoči
pa pade na tla.

Joče in stoče,
da hoče v raj,
a jaz ga vzamem
in dam ga nazaj.

*Gašper Ambrožič, Aljaž Počkaj,
Tomaž Maljavac, S. b*

Konec šole

Bliža konec šole se,
saj kar izmučeni smo že.
Doma smo se učili,
se za ocene potrudili.

Gulili šolske smo klopi,
učiteljico poslušali smo prav vsi.

Ko med dvema ognjema
smo igrali, smo malu
tudi pogoljufali.

Šolsko leto minilo hitro je.
Ocene so se izboljšale,
nam veselje prinašale.

Šolsko letose končalo je,
od prijateljev poslovili smo se.
Zdaj na počitnice
brezskrbno odhitimo,
torbe v kot odložimo
in v poletne dni skočimo.

*Špela Ujčič, Nina Kovačič,
Zala Reberc, S. a*

Šolsko leto

Čez leto je bilo hudo,
saj miru z učenjem ni bilo.

Pri glasbeni smo samo peli,
a mi bi raje vragolije počeli.

Gospodinjstvo dobro je bilo,
saj pisanja malo je bilo.

Pri matematiki smo zavlačevali,
saj ocenjevanja smo se bali.

Pri športni smo malo igrali,
saj večino časa smo klepetali.

Pri angleščini smo si pomagali,
saj smo malo znali.

Počitnice so tu – juhuhu!

*Jaka Blokar, Jurij Krebelj,
Aljaž Počkaj, Mha Dovgan, S. a*

Konec šolskega leta

Ko konec šolskega leta je bilo,
vsi veseli smo bili zelo.

Vse, kar smo se naučili,
vse smo pozabili.

V morje bomo vsi skočili
in se plavati naučili.

*Nina Pavlovič,
Lea Šalamon, 5. a*

Poletje

Bliža se poletje zdaj,
a je komaj maj.
Poletja se veselimo,
ker se takrat šole znebimo.

Učiteljica se je trudila,
da bi nam pamet zbistrila.
Naslednje leto pa v šolske klopi
vrnejo se glave, polne neumnosti.

Med počitnicami zberemo se vsi
in se igramo vse preljube dni.
Vroče je za umret,
vsi si želimo samo še sladoled.

*Lara Krebelj,
Daša Đukić Maljevac,
Elma Kamberovska,
Tjaša Ličof,
Mia Valenčič, 5. a*

Mama

Mama je pridna,
doma vse uredi.
Še meni pomaga
in zame skrbi.

Ko pridem iz šole,
sobo pospravim,
počakam na mamo
in se pohvalim.

Takrat je vesela
in se smeji,
na šolo pozabi,
mi nič ne teži.

Miha Dovgan, S. a

Moja mamica

Moja mamica
nosi moje skrbi,
vsega, kar se dotakne,
vse se smeji.

Moja mamica
me veseli,
ker ob njej
ni nevarnosti.

Moja mamica
mi vsakič pomaga
in njen nasmeh
me razveseli.

Elma Kamberovska, S. a

Dobil sem sestro

Zjutraj smo prejeli telefonski
klic. Klicala je mama iz porodnišnice,
Povedala je, da sva z bratcem dobila
sestrico Izabelo. Od veselja naju je
kar razganjalo.

Komaj sva čakala, da pojemo
kosilo in da gremo na obisk. Pot se je
vlekla kot kača. Ko sem stopal proti
sobi, sem zaslišal nežen otroški jok.
Objel sem mamo in pogledal proti
posteljici. Zagledal sem najlepšo
deklico pod soncem. V trenutku
sem jo vzljubil. Mama mi je dovolila,
da sem jo pestoval. Bil sem ponosen,
da sem še enkrat postal starejši brat.
Potem sva z bratcem odšla v igral-
nico, da so Izabelo lahko popestovali
še sorodniki.

Končala se je ura obiskov in
morali smo domov. Doma smo
nestrpnost pričakovali dan, ko bosta
mama in novorojenka Izabela prišli
domov. No, ta dan je kmalu prišel in
od takrat je naša hiša polna Izabeli-
nega smeha.

Jurij Krebelj, S. a

Šesti razred

Pesnice o živalih

Naš kuža

Jaz sem mali kuža Čopi.
Kdo me ne pozna?
Rad skačem, vriskam
in igračko za vrat stiskam.

Jaz sem srčkan kuža.
Kdo me rad ima?
Sam sem doma,
saj Hana in Pia v šoli sta.

Jaz sem črn pudelj.
Kdo rad črno barvo ima?
Zelo rad spim
in pri tem čisto nič ne trpim.

Jaz sem pameten za psa,
čeprav računati na prste ne znam,
zato pa vse rad imam.

Pia Jenko, 6. b

Moj kuža

Muri, moj mali kuža,
rad se boža,
z repkom binglja
in veselo skaklja.

Mali črnih vedno nagaja,
z žogico po dvorišču raja.

Ko Muri zakličem,
veselo priteče,
v zrak skoči
in priboljška prosi.

Vanja Čirić, 6. b

Pes

Če imel bi psa
za pravega prijatelja,
ne bi več lenaril,
ne bi več sitnaril,
temveč na pot bi se podal,
oh, kaj vse bi raziskal.

Zjutraj bi v šolo šel,
vendar kmalu nazaj bi spet prišel.

Ko bi bil bolan,
kužek bi ti ob strani stal.

Sara Mežnar, 6. b

Čebelica

Čebelica leti po svetu,
občudujemo jo v letu.

Leta od cveta do cveta,
si veliko cvetnega prahu obeta.

Preletela je že gore, morja, travnike.
Preletela je že vse.

A ko delo svoje opravi,
v panj se spat odpravi.

Aurora Kuliqi, 6. b

Lisička

Lisička, lisička,
si prava zvitorepka,
a tudi lepotička.

Manjka ti samo lisjak,
tak pravi in uglajen,
ne divjak.

Ko ga boš izbrala,
se nikogar ne boš bala,
on te branil bo,
da te kdo ne bo ranil.

*Nik Savo Štemberger
Valenčič, 6. b*

Letni časi

Zdaj je pomlad in
ven privrela je divjad.
Prišlo je še poletje in
mi vzelo vse imetje.
Ko pride jesen,
sem vedno urejen.
Ko pa pride šola,
se mi kar zrola.

Domen Perkan, 6. a

Tisto prijetno toplo poletje
ko poslušala sem petje,
prišla bi mi prav rima
na besedo zima.
Močno je sijalo sonce,
ko so krave tresle zvonce.
Modro je bilo nebo,
nad lepo zeleno zemljó.
Postopali smo na dvorišču pred šolo
in na prvi zid napisali parolo.
Na vrtu grizljala sem koren,
približevala se je jesen.
Liste svoje odvrгло je drevo,
vedela sem, da bo še mrzlo.
Imela rajši bi pomlad,
ker imaš lažje koga rad.
A takrat ne moreš iti peš,
zunaj lije močni dež.

Manca Vodopivec, 6. a

Sedaj je jesen
in jaz vem,
da bo staro drevo
kmalu trhlo.
Začela se je šola,
to prava je smola.
Danes je dež,
a v šolo grem peš.

Že nam zima
na vratih kima.

Ko je pomlad,
jaz sonce imam rad.
Res je prima sonce,
ki greje na vse konce.

Ampak ko je poletje,
obožujem cvetje.
In takrat je nebo
kot morje modró.

Leon Žužek, 6. a

Prijateljstvo

Neprijatelj te pretepa
in te k sebi ne pusti.

Neprijatelj laže ti
in te za tvojim hrbtom blati.

Neprijatelj te ne podpira
in si samo vpise v šoli nabira.

Neprijatelja takoj zapusti,
kajti prijatelj ti je samo z usti.

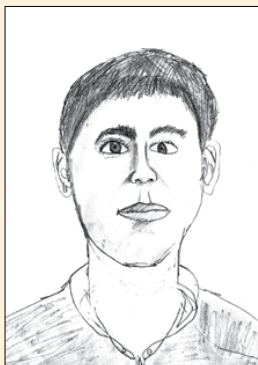
Denis Frank, 6. b

Prijatelj je tisti,
ki se vedno oglasi.
Prijatelj je tisti,
ki te nikoli na cedilu ne pusti.
Prijatelj je tisti,
ki nikoli ne reče,
ne morem in ne vem,
prijatelj je tisti,
ki mu zaupati smem.

Rok Grabar, 6. b

Prijatelj te pokliče,
da prideš na igrišče.
Prijatelj pove, da vzemi kolo,
da se bomo imeli lepo.
Ko se odpravimo na pot,
zmeraj vzamemo piškot.
Oba se imava rada,
če v žepu je še čokolada.

Aleksis Ignatovskis, 6. b

Jaz v zrcalu

Kako naj te opišem,
da resnično bo?

Kako naj te narišem,
da zanimivo bo?

Modre oči, rdeče ustnice
vidi moj obraz.
Kaj pa v tebi je,
ne ve niti kompas.

Opazujem te veselo,
a imam drugo delo,
zato te zapuščam
in sodbo ostalim prepuščam.

Sandra Vujković, 6. b

Vsi otroci se že igrajo
in veselo klepetajo.

Jaz pa še vedno ne vem,
kaj pred zrcalom počnem.

Kako naj se narišem,
če se že težko opišem.

Modre oči in pege
veselo zrejo v mene.

Zrcalce, prosim, poglej,
kaj naj naredim, povej.

Nina Dekleva, 6. b

Zunaj je oblačno,
v meni pa je mračno.

Pred zrcalom stojim
in skoraj že spim.

Ne vem, kaj si želim
in ne vem, zakaj ihtim.

Kako naj vem, kaj mi ugaja
in kaj v meni razgraja?

Zrcalce, zrcalce na steni,
povej mi vse o meni!

Rebeka Dekleva, 6. b

Moja muca Snežinka

Zgodilo se je, ko sem bila stara pet let. Hodila sem v vrtec. Takrat mojega bratca še ni bilo, doma pa smo pričakovali novo muco.

Ko me je nekega dne oče prišel iskat v vrtec, mi ni povedal ničesar o mucu. Prišla sva do avta in se usedla vanj. Avto je odpeljal. Takrat pa se je od nekod oglasil zelo glasen mijav. Šele takrat mi je oče povedal, da je dobil mlado muco, ki bo moja. Ko smo prišli domov, je oče mačko vzel iz avta in jo dal meni. Položila sem jo v škatlo s peskom, kjer naj bi bilo njeno stranišče. Na luč smo obesili vrvico, ki je segala do tal. Na njej je bila pritrjena majhna žoga. Približno tri metre stran od vrvice smo položili skodelico, v eno smo dali hrano, v drugo pa natočili vode. Še enkrat sem jo pobožala in odšla v hišo, da bi se mucka navadila na garažo in na vse drugo, kar je bilo tam. Ko sem se naslednji dan zbudila, sem odšla k mucu. Bila je budna in ravno pri zajtrku. Ko se je najedla, sva se igrali. Odločila sem se, da ji bo ime Snežinka, saj je bila čisto bela. Minevali so dnevi in zelo sva se spoprijateljili. Ko sem jo prvič odnesla ven, je bil malo plašna, vendar se je kmalu opogumila. Bila sem zelo srečna. Kmalu pa sem začela ugotavljati, da je z mucko nekaj narobe, saj se ni več odzivala na moje klice. To me je zelo potrlo. Naslednji dan se je celo zaletavala v razne predmete. Z očetom sva jo peljala k veterinarju. Ta je potrdil, da je Snežinka slepa in gluha. Začela sem jokati. Stisnila sem jo k sebi in ji zašepetala, da jo imam zelo rada. Nekega dne pa me je očetova novica zelo potrla. Povedal mi je, da je Snežinka nekako ušla iz garaže in da je ni nikjer. Rekel je tudi, da jo je najbrž povozil avto. Tako je bilo mojega veselja konec. Zelo sem jo pogrešala, zato mi je oče obljubil, da mi bo kupil novo muco, ki ne bo slepa in ne gluha.

Snežinko še zdaj pogrešam, čeprav imam novega muca po imenu Roki. Zelo ga imam rada, saj mi je pomagal pozabiti mojo Snežinko.

Sara Mežnar, 6. b

Ko Rdeča kapica sreča Janka in Metko

Nekoč je živela deklica z imenom Rdeča kapica. Ko je nekega dne šla po gozdu na obisk k svoji babici, je srečala Janka in Metko. Povabila ju je s seboj. Med potjo se jim je pridružil še zelo prijazni volk. Ko so prišli k babici, je ta ravno spekla piškote in kuhala čaj. Ko so si te dobrote privoščili, je volk napadel Metko, saj si je zaželel še malo mesa. Babica, ki je trenirala boks, se je spravila na volka, da je mrtev obležal. Njegovo meso in krzno so prodali na tržnici, nagačena glava pa še sedaj visi v babičini koči.

*Matjaž Janežič, Erna Muhić,
Anže Štemac in Manca Vodopivec, 6. a*

Nekoč je živela deklica z imenom Rdeča kapica. Ko je nekega dne šla na obisk k svoji babici, je srečala Janka in Metko. Razkazala jima je mesto Ilirska Bistrica. Nato so odšli na pijačo v domačijo Bubec, šli so si ogledat Novakov mlin, nato pa še progo za kros in igrišče NK Ilirska Bistrica. Imeli so srečo, da so lahko spremljali tekmo med domačini in Barcelono, ki se je končala z rezultatom 3:0. Mimo lovske kočice Prem so se odpravili proti Premskemu gradu. Po napornem dnevu so se okrepčali v gostilni Povodni mož. Naslednji dan so se sprehodili do Hriba svobode in se odločili, da se povzpnejo na Snežnik. Ko so se vrnili, so bili zelo lačni, zato so si privoščili pico v piceriji Park. Nato so šli pogledat, ali bi se lahko še kaj naučili v OŠ Dragotina Ketteja. Tretji dan so šli najprej k jutranji maši v cerkev sv. Petra in se po njej končno napotili k babici, kjer so si privoščili sok iz brkinskih jabolk.

*Matej Kocjančič, Urška Peternelj,
Domen Perkan in Jan Surina, 6. a*

Hitra sprememba vremena

Nekega dne smo se z mojimi prijatelji odpravili na sprehod v gozd. Sonce je sijalo na vso moč in nebo je bilo svetlo modro kot moja pobledele majica. Po nebu so se podili oblaki. Mi pa smo si prepevali in zraven so pele tudi ptice.

Kar naenkrat so sonce in nebo prekrili temni oblaki. Vsi smo se pošteno prestrašili, saj je začelo tudi grmeti. Nik, najmlajši član skupine, je zakričal na ves glas: »Nevihta prihaja!« Odločili smo se, da bomo tekli do bližnje kočice, ki je vedno odprta. Tekli smo in vsi mokri ter umazani končno prisopihali do nje. V koči smo zakurili ogenj in se malo pogreli. Zunaj pa je nevihta še kar divjala. Začelo se je tudi mračiti, zato smo se odločili, da bi bilo najbolje, da se odpravimo proti domu. Sklenili smo, da bomo tekli do glavne ceste in naprej proti domu, pri tem pa se ne sme nihče oddaljiti od skupine. Odpravili smo se. Prišli smo do ceste in se prešteli. Eden je manjkal. Nik! Vsi zaskrbljeni smo se obrnili proti gozdu in ga iskali. Kar naenkrat se je prikazal izza grmovja. Povedal je, da se je skril, ker ga je strah grmenja. Oddahnili smo si in prečkali cesto. Ko smo prišli skoraj do naše hiše, se je nebo zopet razjasnilo.

Moja mama in oče sta nas okregala, ker smo prišli tako umazani in mokri. Jaz pa sem bila vesela, saj se je vse dobro končalo.

Leja Janežič, 6. b

Novorojenček v naši družini

Bila sem tako zelo vesela, ko mi je moja mati povedala odlično novico.

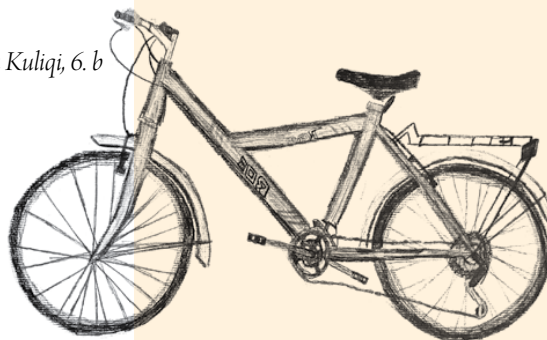
Nekega dne, ko se je moja mama pogovarjala po telefonu, sem bila že cel dan dobre volje. Imela sem občutek, da se bo zgodilo nekaj lepega. Tudi vreme je bilo lepo, saj je bil lep sončen dan. Nebo je bilo svetlo modro in če si ga pogledal, nisi mogel umakniti pogleda. Bile so počitnice, zato se mi ni bilo potrebno učiti ali delati domačih nalog. No, končno je mati prekinila in mi povedala, da se je pogovarjala z mojo teto. Bila sem zelo radovedna, saj teta ne kliče pogosto. Mama je nekaj časa molčala, nato pa mi je povedala, da je njena sestra noseča. Že sem si predstavljala, kako se bom igrala z dojenčkom, kako se bom imela lepo ... Pri tem sem čisto pozabila na svojo mamo, ki je še vedno stala poleg mene. Pogledala sem jo in po njenem izrazu na obrazu sem videla, da je tudi ona zelo vesela. Odšla je v kuhinjo, jaz pa k svoji prijateljici. Povedala sem ji za dojenčka, ki ga bo teta rodila čez nekaj mesecev.

Cela moja družina je bila v porodnišnici, ko nam je zdravnik povedal, da je dojenček fantek. Po eni strani sem bila vesela, toda še bolj vesela bi bila, če bi bila deklica. Vsi smo bili zelo veseli in komaj smo čakali, da ga vidimo. Ko nam ga je zdravnik pokazal, sem videla, kako zelo je majhen in krhek. Razmišljala sem, če sem bila taka tudi jaz. Po nekaj tednih smo ga odpeljali domov. Kupovali smo mu oblačila, igračke in vse, kar nam je padlo na pamet. Bil je tako zelo ljubeč in ime smo mu dali Lorik. Ime je izbral stric. Po nekaj tednih pa smo se morali vrniti v Slovenijo, dojenček se je namreč rodil na Kosovu. Jaz pa sem že komaj čakala naslednjih počitnic, da bomo ponovno prišli k dojenčku.

Torej, dojenčki so nekaj zelo lepega, vendar so zelo lahki, šibki in krhki. Upam, da bo v družini kmalu še kakšen novorojenček.

Aurora Kuliqi, 6. b

Nadaljevanje zgodbe Železni prstan

Drugo jutro se mladenič zbudi in ne more verjeti svojim očem. Bil je v bajti, ki sta jo imela z materjo, preden je dobil železni prstan. Hitro se odpravi v neznano, da ga poišče. Med potjo si prepeva.

*V neznani svet hitim,
da poiščem stari mlin.
Tam me čaka čarodejka,
ki ime ji je Lejka.*

*Poslje me v železni grad,
kjer čaka me zaklad.
To je prstan iz železa,
ki izpolni ti vse želje
in prinese ti veliko veselje.*

Sčasoma se oglasi mačka: »Kdaj bomo prispeli?« Mladenič ji odgovori: »Ne vem.« Hodijo naprej pa se oglasi pes: »Žejen sem.« Fantič pa reče: »Nimam prstana in ne morem pričarati tekočine.« Žejen pes hodi vedno počasneje. Mačka in mladenič ga vzpodbujata: »Daj malo hitreje,

mogoče najdemo vodo!« Pes ju uboga in gre hitreje. Kar naenkrat mladenič začne teči po hribu, živali pa za njim. Deček misli, da je slišal vodo. Ko pritečejo na vrh, vidijo le kup šumečega jesenskega listja. Žalostni nadaljujejo pot. Kmalu srečajo pastirja, ki žene tri krave. Ta jim pove, da je voda v njegovi ogradi. Fantič in živali so veseli in stečejo k ograji. Splazijo se skozi in vsi trije žejno pijejo. Ko se odžejajo, nadaljujejo pot po široki poti do starega mlina, kjer se mlinsko kolo komaj premika. Fanta v mlinu ne čaka čarodejka, ampak čarodej Janko. Mladeniču da tri opravila, in sicer fant mora prebarvati in popraviti mlin, pobrati slive in jabolka ter nabrati tri dišeče rože. Fant hitro vse opravi in za nagrado mu čarodej da zemljevid, rekoč: »Ravnaj se po njem in prišel boš do čarodejke, ki ima presenečenje zate.«

Mladenič se zahvali in vesel odkoraka dalje. Pride do mostu, ki

je podrt. V bližini gozdička poišče nekaj lesenih desk, iz svoje torbe pa vzame vrv. Loti se dela. Kmalu je most popravljen in deček ter živali odhitijo čezenj. Tam pogleda na zemljevid, na katerem piše: »Še tri poskoke in tri hitre korake in prišel boš v gozd.« Mladenič upošteva navodila in res pride do gozda. Tam ga čaka Lejka, ki se ga zelo razveseli. Skozi skrivni vhod odidejo v grad in v Lejkino sobo. Čarodejka da mački mleko, psu pa vodo. Mladenič se sprašuje, zakaj je v čarodejkini sobi. Lejka fantu pove, da mu je prstan ukradla zlobna princesa in začarala vse tako, kot je bilo prej. Ona pa je princesi vzela prstan in ga bo vrnila fantu. Deček se čarodejki Lejki zahvali.

Naslednji dan se fant in živali vrnejo k materi. Ta jih je zelo vesela, opazi tudi prstan in si takoj zaželi veliko stvari.

Sandra Vujković, 6. b

Drugo jutro se je mladenič zbudil in ni mogel verjeti svojim očem. Znašel se je v bajti, ki sta jo imela z materjo, preden je dobil železni prstan.

Fant je takoj otipal vrstico okoli vratu, prstana pa ni našel. Zelo žalosten je nahanil psa in mačko. Ko se je zbudila njegova mati, je bila zelo začudena. Mladenič ji je povedal, da je izgubil svoj prstan. V sosednji sobi bi morala biti njegova žena, vendar je ni bilo. Pes je prišel k mladeniču in mu povedal: »Vem, kje je prstan. Medtem ko si ti spal, sem bil jaz buden. Bil sem v kuhinji in videl, kako princesa pospravlja svoje stvari. V roki je držala tudi tvoj prstan. Hotel sem jo ustaviti, ampak z njo je bil princ iz sosednje dežele. Zelo mi je hudo, ker te je prelisčila.« Deček mu je hotel odgovoriti, ko je zaslišal materin krik. Stekel je v kuhinjo. Tam je poleg matere zagledal pisano kačo, ki jo je rešil pred leti. Kača je mladeniča nagovorila: »Prišla sem, ker si izgubil prstan. Videla sem princeso in princa. Ker ti je ukradla prstan, se ji bo nekaj zgodilo. Če si jo želiš nazaj, pojdi z menoj.« Mladenič jo je ubogal. Z njima sta odšla tudi pes in mačka.

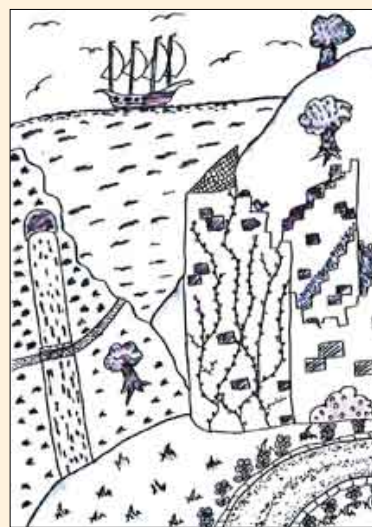
Kača jih je pripeljala do kraja, kjer jo je fant rešil. Tam mu je rekla: »Z drugim princem boš opravil

tako, da mu poiščeš lepšo princeso. Ker sem pisana, bom to jaz. Potrkal boš na to drevo. Za drevesom stoji palača, kjer živi tvoja princesa. Potrkal boš in ko se bosta prikazala oba, bom izvedla urok in princ se bo zaljubil vame. Izkoristi to priložnost in pregovori princeso, da gre s tabo na sprehod. Čez pet minut jo privedi nazaj na grad. Ker bo videla princa z mano, se ji bo strlo srce. Potolaži jo in jo odpelji domov.« Mladenič je kačo samo poslušal, ko je dodala: »Ne skrbi zame ali za princa. Ni pomembno, če se princesa zopet poroči s tabo. Samo prstan ji vzemi.« Nato se je kača spremenila v prelepo princeso in odpravila sta se do palače, kjer sta potrkala. Odprla sta princ in princesa. Mladenič je princeso povabil na sprehod. Molče sta hodila po poti. Čez nekaj minut je mladenič princeso odpeljal nazaj v palačo. Tam sta naletela na princa in kačo, ki sta se pogovarjala. Princesa pa je opazila, da sta se držala za roke, zato je zahtevala, da gostja odide iz hiše. Vendar se je zgodilo drugače. Princ je princeso okregal in jo z mladeničem zapodil iz hiše. Princesa je planila v jok in mladenič jo je odpeljal domov. Tam je princesa izročila dečku njegov prstan. Nato mu je rekla: »Saj sploh ne vem, zakaj sem ti ga

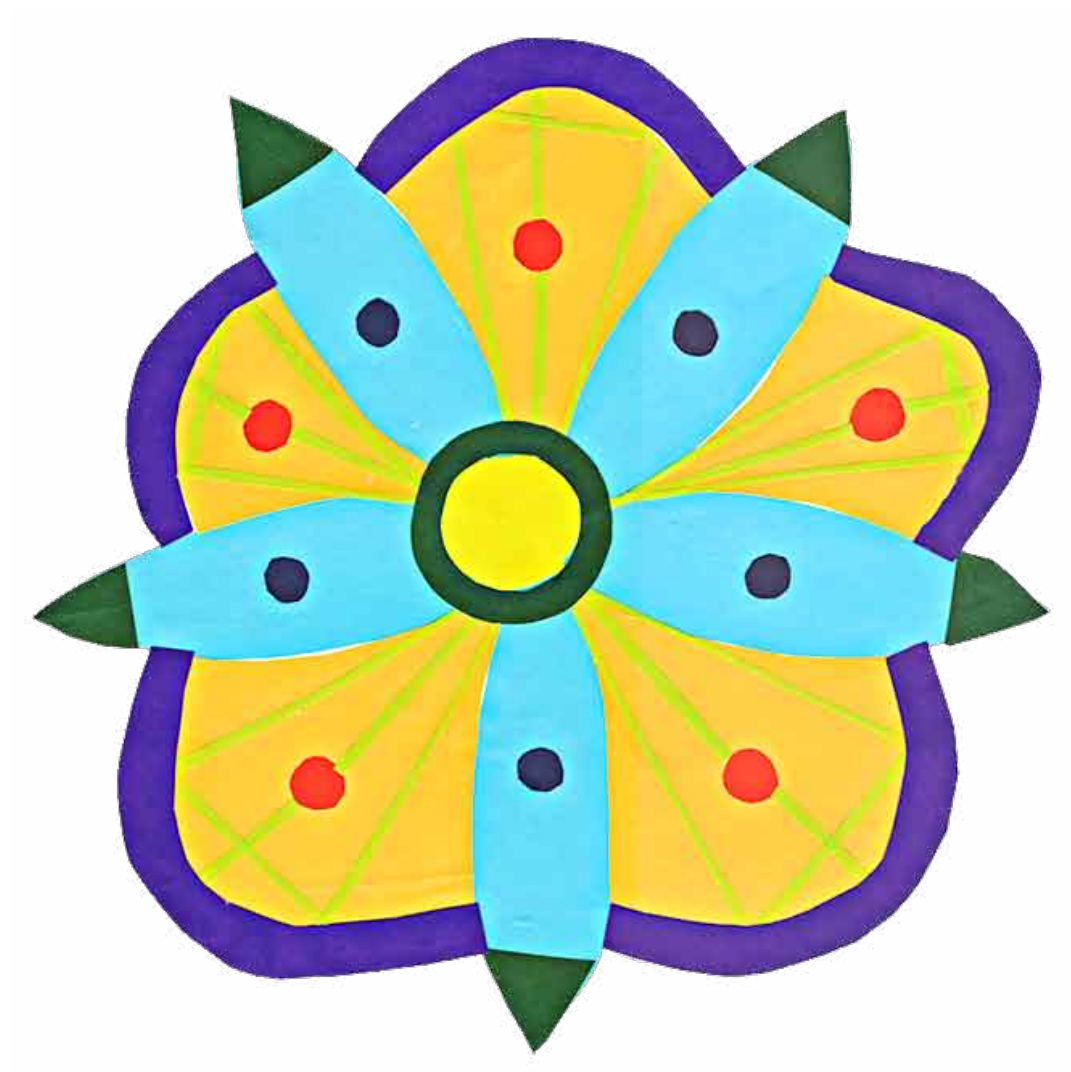
vzela. Ko sem te zapustila, si se mi zasmilil. Nisem ravnala pravilno. Z drugim princem se nisem počutila kot princesa ampak kot služkinja. Zelo mi je žal!« Pri vratih mu je še rekla, da ga bo prišla obiskat čez tri mesece.

Mladenič je čakal princeso. Proti koncu tretjega meseca pa je res prišla. Fant se je zelo razveselil in jo ponovno zasnubil. Čez sedem tednov sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Pia Jenko, 6. b

Sedmi razred

O ljubezni

Ljubezen je lepa,
včasih je slepa,
včasih boleča.

Ko srce močno ropota,
je v zraku ljubezen za dva,
ki se zelo ljubita.

Ne moti ju ne dež ne sonce,
ko po cesti z roko v roki hodita.

Tadej Spetič, 7. b

Ko ljubila boš,
kot ljubim jaz,
ko čutila boš,
kot čutim jaz,
takrat spoznala boš,
da nisi ravnala prav
in jokala boš,
kot jočem jaz.

Gašper Dodič, 7. b

Pomisli name,
ko sam si,
ko ob tebi
nikogar ni.

Pomisli name,
ko ugasnejo luči,
pomisli name
in zapri oči.

Od jutra do večera
od večera pa do dne
spominjam se nate
in mislim na te.

Vedno ko nimam
na svetu kam se dati,
se spomnim nate
in se začnem smehljati.

Tjaša Klanac, 7. b

Ljubezen je bolezen,
ki se vname na
prvi pogled,
na prvi dotik.

Ljubezen je lepa,
a velikokrat slepa,
včasih boli,
včasih se smeji.

Z ljubljeno osebo
živeti je lepo,
saj dneve in
dneve preživiš z njo.

Imejte se radi,
ljubite se večno!
To je napotek – srečno!

Jani Božič, 7. b

Kot plamen ona krasno gori,
iz mojega srca se kot strela kadi.

Lepa kot roža, vroča kot kri,
srce moje sedaj že gori.

Oči kot dragulj, lasje kot zlato,
srce moje pregorelo bo.

Do vsakega kotička je lepa,
zato odkril sem, da je to ljubezen slepa.

Mariana Rolih, 7. b

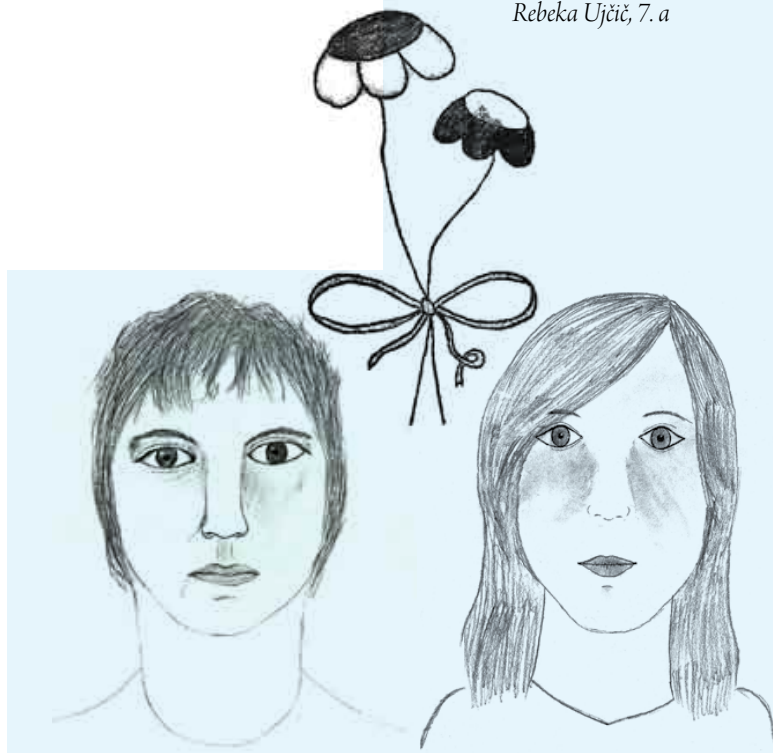
Kaj je ljubezen

Če fant in dekle
ob pogledu zardita
– je to ljubezen?

Če se držita za roke,
šepetata: Ljubim te
– je to ljubezen?

Ljubezen je,
če se imata dva rada,
pa če sta stara ali mlada.

Rebeka Ujčič, 7. a

Kaj vse diši

Diši jutro,
sveže v gorah,
pa tudi cvetje
na vrtnih gredah.

Diši tudi zima?
O, ja, zima po snegu diši.

Kaj pa najlepše diši?
Češnja, ko zacveti.

Tjaša Turco, 7. a

Diši mi vse,
kar se sreče drži.
Diši mi,
ko srečni smo vsi,
diši mi
igra s prijatelji.

Maja Gustinčič, 7. a

Kaj vse diši?
Diši zrak pomladni,
vrtnice rdeče
in morje,
ki valovi.

Diši tudi šola?
To pa že ne.
Šola po učiteljicah diši.

Kaj pa najlepše diši?
Najlepše diši ljubezen v zraku.

Jure Gustinčič, 7. a

Meni diši juha,
ko se kuha.
Diši mi mamin parfum.
Diši mi tudi lepilo
in prav vsako milo.

Pa dišeča kopriva?
O, ne!
Sovražim njen vonj.

Nika Blokar, 7. a

Diši morje,
na čas počitnic spominja zelo.
Pa rože,
ko spomladi vzcveto.
Diši celo zima,
ko na sneg napravlja se.
Najlepše pa diši iz kuhinje,
ko pecivo peče se.

Rebeka Ujčič, 7. a

Nevihтна pustolovščina

Pred nekaj leti smo se sošolka Ajša, sošolec Blaž in jaz vsak dan dobili v bližnjem gozdičku. Tam smo si uredili hiško na drevesu – baza – smo jo poimenovali. Vedno smo se v njej lepo zabavali.

Nekega dne me je mama klicala po telefonu. Ker pa sem preveč uživala in sem predvidevala, da hoče, naj pridem domov, kjer me čaka učenje, se nisem hotela oglasiti. Počasi se je zvečerilo in postajalo je skoraj strašljivo.

Kar naenkrat je prihrumela nevihta. Hitro smo stekli proti mestu. Sredi poti je Ajša opazila, da nima svojega telefona. Posodila sem ji svojega, da je poklicala svojo številko, da bi slišala svoj telefon. Mojega si je po uporabi dala v žep. Še smo iskali: zvečer, sami, obkroženi s strelami in gromi. Postalo je že kar grozljivo. Kar naenkrat smo ugotovili, da niti mojega telefona ni več v prijateljičinem žepu. Iskali smo dva telefona, ampak z Ajšo sva morali domov. Blaž je še kar vztrajal.

Ko sem se približevala domu, me je bilo zelo strah mame. Ko sem čisto premočena pritekla domov, se je mama razumljivo jezila. Zlagala sem se, da svojega telefona nisem slišala, Ajšin pa se izgubil in smo ga dolgo iskali. Nepričakovano je na vratih pozvonilo. In ko je mama odprla, je pred njimi stal Blaž. Mami je rekel, da je našel moj telefon. Izročil ji ga je. Njej seveda ni bilo nič jasno. Ko sem ji vse razložila, je bila res jezna. Dobila sem kazen – en teden nisem smela s prijatelji ven.

Ajšinega telefona Blaž ni našel. Naslednji dan, v soboto, sva ga celo dopoldne iskali. Naposled sva ga našli. Bil je skoraj uničen zaradi dežja. Če ne bi ležal pod drevesom, bi bil verjetno popolnoma neuporaben. Osušili so ga in spet je deloval.

Iz vsega tega sem se veliko naučila.

Rebeka Ujčič, 7. a

Basni

Žolna in veverice

Nekoč je živel trop veveric. Hodile so po gozdu in na lepi jasi našle velik hrast, poln okusnih želodov. Ko so se mu približale, jih je ustavila žolna, ki je prebivala na tem drevesu. Veverice so hotele splezati na hrast, vendar niso mogle, saj jih je žolna obmetavala s kamenčki, ki jih je imela v gnezdu. Veverice so počasi odnehale in hotele oditi, ko so zaslišale žolno: »Ja kaj si pa mislite, da plezate na moje drevo!« Veverice so ji odgovorile: »Lačne smo, le želod bi hotele.« »Ha, z mojega drevesa, no, veliko si upate!« Žalostne veverice so se obrnile in hotele oditi. Pa jih je ustavila žolna: »No, tako vam povem. Dam vam želod, če ve naredite nekaj zame.« »Kaj pa, saj imaš ta lep in velik hrast, kaj bi še hotela!« »Saj to je, jaz jem črve, ta hrast pa je zdrav in prelep za črve. Če želite želod, mi morate najti sedem štorov s črvi.« »Dogovorjeno!«

Veverice so se dogovorile, da bodo vsak dan našle en štor in bodo v enem tednu z iskanjem končale. Naslednje jutro so vstale ob sončnem vzhodu, ena od njih pa je vstala že prej. Dokler so se druge predramile, je sama našla sedem štorov. Vesele so odšle k hrastu. Žolna je veverice pustila na drevo in te so vesele začele jesti, sama pa je pograbila veverico, ki je našla vse šture, in zletela s hrasta. Živalca se je bala, saj ni vedela, kaj bo z njo. Ko sta leteli čez oblake, se je žolna začela ustavljati. Pristala je na lepšem in večjem hrastu, kot je bil prvi. Na njem je bilo zelo veliko želoda. Veverica je vprašala žolno: »Ali je vse to zame? S čim sem si zaslužila več kot druge?« Vrana pa je začela modrovati: »Rana ura, zlata ura. Kdor prvi pride, prvi melje. Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.«

Gregor Šajn, 7. b

Maček in pes

Maček je bil pri hiši vedno največji razvajenec, odkar pa so dobili psa, so se vsi ukvarjali samo še z njim. »Nekaj je treba storiti,« je razmišljal maček. Tuhtal je in tuhtal, dokler se ni domislil čudovite rešitve. Nekega dne je pes spal v dnevni sobi, lastniki pa so odšli v trgovino. Zdaj je bila prava priložnost. Maček se je pritihotapil v kuhinjo. »Le kje naj začnem?« se je spraševal. Začel je pri posodi. Kozarec sem, kozarec tja in kmalu so vsi kozarci ležali razbiti na tleh. »Gremo naprej,« si je mislil. Krožnik sem, krožnik tja in tudi krožniki so bili čisto uničeni. Tako je maček nadaljeval svoje uničevanje. Kuža je opazoval mačkovo početje in razburjeno lajal. Maček je veselo mijavkal, saj je upal, da bodo lastniki obtožili psa in ga vrnili v zavetišče. Tedaj pa so se odprla vrata in v kuhinjo je prišla gospa. Muc se je hotel skriti, vendar bilo je prepozno. Mačka so vrgli iz hiše in nikoli več ni smel stopiti vanjo.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Mariana Rolih, 7. b

Zajec in sova

Nekega dne se je zajec bahal:

»Jaz sem najpametnejši, jaz vse vem, modrejše živali od mene ni.« Sova, ki je zelo modra žival, je to slišala in mu predlagala, da bi se pomerila v znanju.

Zajec je mislil, da bo zmagal, zato je sprejel predlog. Naslednji dan so se zbrale vse živali in kviz se je pričel. Vodil ga je medved. Prvo vprašanje se je glasilo: »Kateremu bitju pravimo kralj živali?« Sova je takoj odgovorila, zajec pa je le zmigal z rameni. Sledilo je še nekaj vprašanj, zajec pa ni odgovoril niti na enega. Zmagala je sova, zajec pa je osramočen odšel domov.

Kdor visoko leta, nizko pade.

Meta Božič, 7. b

Počasi se daleč pride

Nekoč sta živeli sestri veverici. Iztekali so se še zadnji dnevi jeseni in morali sta si pripraviti ozimnico. Starejša je bila nekoliko bolj lene narave, zato je hotela opraviti vse hitro, mlajša pa je bila delovna in potrpežljiva.

Nekega dne sta se odpravili v gozd iskat hrano. Starejša veverica je dolgo izbirala zalogaj, ki ji bi bil dovolj za vso zimo, in se posmehovala mlajši: »Kaj boš s temi drobtinicami, ki jih deset ni dovolj niti za en dan!« Njena sestra, ki je bila prezaposlena, pa je modrovala: »Le podvizaj se. Če ne, boš pozimi lačna.« Lenobica se je požvižgala na sestrino opozorilo in je izbirala cela dva dneva. Med tem časom pa je bila shramba mlajše sestrice že skoraj polna. Končno je starejša sestra izbrala velik oreh, ki je bil težak in ga je s težavo, vendar ponosno, valila proti domu.

Pritisnil je mraz in veverici sta načenjali svoje zaloge. Starejša sestra je vzvišeno tolkla po svojem orehu, medtem ko se je mlajša že najedla. Ko so starejši že pojemale moči, se je oreh končno prepolovil. Bil je skoraj prazen, saj lakomna veverica sploh ni opazila luknje v njem. Hrane je imela potem samo za kakšen teden, ostalo pa ji je poklonila mlajša sestra. Starejša veverica je sklenila, da bo drugič raje posnemala svojo sestro.

Tjaša Klanac, 7. b

Pes in papagaj

Živela sta pes Odi in papagaj Koki. Koki je živel v veliki kletki. Znal je govoriti. Cele dneve je stal pred ogledalom in se šopiril. Odi je bil zvest svojemu gospodarju. Vedno je govoril Kokiju, naj bo prijazen do gospodarja in njegove žene ter naj ju lepo prosi za hrano. Nekega dne je žena odšla v trgovino. Kupila je pasjo in ptičjo hrano. Ko je prišla domov, je rekla Odiju: »Prosi!« Pes se je postavil na zadnje tace, mahal z repom in lajal. Gospodarica je Odijevo skledo do vrha napolnila s hrano. Na vrsti je bil še Koki. Gospodinja je spet rekla: »Prosi!«. Ampak Koki je samo zavreščal: »Daj že sem to hrano in ne tečnari!« Gospodinja je molče odšla in Kokiju ni dala niti grizljaja.

Lepa beseda lepo mesto najde.

Metka Janežič, 7. b

Medved in lisica

V gozdu pod Harijami sta živela medved in lisica. Ko je šel nekoč medved v nočnih urah iskat hrano, je našel deset storžev koruze. Skril jih je, vendar ga je pri tem skrivaj opazovala lisica. Naslednje jutro je bil medved lačen in je šel po en storž. Ko jih je kasneje preštel, je videl, da jih je samo še osem. Zelo se je začudil in odšel proti brlogu. Pa je na poti srečal lisico in jo vprašal, kam je namenjena. Zvitorepka se je zlagala, da gre v vas, ker pazi neki ženski otroka. V resnici pa je bila namenjena po medvedovo koruzo, ker je bila lačna. Čez nekaj časa je šel medved zopet po koruzo in ugotovil, da manjkata še dva storža. Rad bi prijel tatu, zato je ob koruzi nastavil železno past. Naslednji dan je šel pogledat koruzo in past, vendar je bilo vse v najlepšem redu. Čez nekaj časa pa je medved pozabil, kje je nastavil past, zato se je sam ujel vanjo, ko je šel zopet po koruzo.

Kdor drugemu jamo koplje,
sam pade vanjo.

Jaka Vičič, 7. b

Volk in jelen

Neko nedeljo popoldan sta se volk in jelen srečala na igrišču. Dogovarjala sta se, kaj naj bi se igrala. Vsak je imel svojo zamisel. Po dolgem prerekanju sta se dogovorila, da se bosta skrivala. Jelen pa volka ni maral preveč, zato je skopal luknjo in jo pokril z vejevjem, upajoč, da bo volk padel vanjo. Tekala sta okoli dreves, se skrivala in vsakič pritekla na mesto, kjer sta začela. Jelen, zatopljen v igro in željo, da bi na cilj pritekel prvi, je tekal tudi na mestu, kjer je za volka skopal luknjo. Kar naenkrat se je znašel v njej. Volk se mu je smejal, jelen pa je osramočen odšel domov. Spoznal je, da res drži pregovor:

Kdor drugemu jamo koplje,
sam vanjo pade.

Jani Božič, 7. b

Lisica in volk

Nekega dne je volku zelo krulilo v želodcu. Hodil je po gozdu in pred očmi se mu je pojavila slastna lisičja pečenka. Tuhtal je, kako bi ukanil lisico. In se je domislil. Skopal je luknjo in jo prekril z vejami. Naslednji dan je šel pogledat, če se je lisica ujela v past, vendar pozabil je, kje je skopal luknjo. Sam je padel vanjo, lisica zvitorepka pa se mu smejala. Namesto da bi se lisica ujela v past, je lačen volk padel vanjo.

Kdor drugemu koplje jamo,
sam vanjo pade.

Gašper Dodič, 7. b

Osel in teliček

Preden kaj storiš, pomisli na posledice.

Nekoč je na neki domačiji živel osel, star osel, ki ga je gospodar zelo cenil. Bil je deloven in ubogljiv. Druge živali pa osla niso marale, ker jim je rad ukazoval. Vse živali so se osla bale.

Nekega dne pa je malemu teličku prekipelo. Stopil je k oslu in mu dejal: »Ali si za to, da tekmujeva, kateri prej preteče polje? Kdor zmaga, dobi oblast nad drugimi živalmi na kmetiji.« Osel se je najprej obotavljal, kasneje pa je v tekmo privolil, saj je bil prepričan, da bo zmagal. Ko je prišel dan tekmovanja, je osel zelo samozavestno stopil na start. Tele pa je prišlo kar prestrašeno, saj je osel veljal za zelo močnega. Pričela sta teči in osel se je spotaknil, tele pa se je pognalo v dir in zmagalo. Živali so osla nagnale iz vasi. Oslu je bilo žal, da je bil tako ukazovalen, saj je ostal sam, star in brez prijateljev. Na domačiji pa še danes vlada mir, veselje in poštenost.

Urša Kosič, 7. b

Medved in čaplja

Medvedja brata sta šla loviti ribe. Med potjo sta se prepirala, kdo bo ulovil večjo ribo. Dogovorila sta se, da bo tisti, ki bo ulovil manjšo ribo, ali pa je sploh ne bo, za kosilo jedel brokoli. Prišla sta do Medvedje reke. Začela sta loviti. Čez nekaj časa sta oba naenkrat zagledala lepo in veliko ribo. Istočasno sta jo zgrabila in se začela prepirati o tem, čigava je. Priletela je čaplja, ju pozdravila in vprašala, zakaj se prepirata. Medveda sta jo pogledala in odgovorila: »Zato!« Prepirala in prerivala sta se še naprej. Čaplja je zagledala ribo, jo zgrabila in odletela.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Deja Dekleva, 7. b

Razlagalne pripovedke

Ilirska Bistrica

Na območju današnje Ilirske Bistrice je v železni dobi živelo ljudstvo Iliri. Med temi ljudmi je izstopala deklica z imenom Ilirska roža. Ker je bila lepa in zelo bistra, so jo krajani začeli imenovati Ilirska Bistrica. Vsi so jo občudovali in jo hodili spraševat celo za nasvete. Zaradi svoje lepote in modrosti je postala znana daleč naokrog. Žal pa je deklica hudo zbolela in umrla. Ljudje so se še naprej spominjali lepe in pametne deklice in v spomin nanjo so svojo vas poimenovali kar po njej.

Petra Valenčič, 7. b

Zarečje

Nekje tam blizu Ilirske Bistrice, v dolini Posrtrve, je bila ravnina, ki pa ni bila čisto ravna. Bila je podobna rečni strugi, v kateri ni nikoli tekla reka. Deževalo je velikokrat na leto, včasih tudi lilo kot iz škafa. A kaj je pomagalo, voda ni ostala.

Nekega dne pa je na to območje prišla vodna vila Zarja. Ko je videla, kaj se dogaja, se je namrščila in pomislila. Čez nekaj trenutkov pa je že zamahnila s svojo čarobno paličico in kot bi mignil, je po ravnini tekla reka. Ljudje so jo poimenovali kar Reka. Tekla je in se povezovala z drugimi rekami.

Čez veliko let pa je malo manj kot kilometer stran nastala vas. Ker se je nahajala za reko, so ji dali ime Zarečje.

Eva Štefančič, 7. b

ALISA V ČUDEŽNI DEŽELI

Dobropolje

V Ilirski Bistrici je živel kralj David. Želel je imeti vse, kar so pridelali kmetje. Če mu pridelkov niso hoteli dati, jim je grozil s smrtjo. Vse bolj revni in obupani kmetje so iskali polja, kjer bi lahko skrivaj pridelali hrano in nasitili otroke in žene. Poskusili so na različnih poljih, a kralj jih je povsod odkril. Nekega dne so kmetje nekaj kilometrov od Ilirske Bistrice našli čudovito polje. Posejali so preostanek semena. Semena so vzkli in v zelo hitrem času so obrodila svoje plodove. Kmetje so lahko nasitili svoje družine. Ker je to polje rešilo kmete in njihove družine gotove smrti, so ga poimenovali Dobropolje.

Metka Janežič, 7. b

Vrbica

Cesar je nekoč na vrtu imel prelepo vrbo, pod katero so poležavale njegove tri hčere in se sončile. Vrbo je posadil že cesarjev prapraprapraderdek, zato je za nič na svetu ni želel posekati, saj je verjel, da v vrbi prebivajo duhovi njegovih prednikov. V tej stari vrbi pa naj bi bili skriti tudi dragulji in zlato, ki so jih predniki skrili pred tatovi.

Prišel je čas, ko naj bi se dekleta poročila. Na grad je prišlo zelo veliko snubcev, eden med njimi pa je bil tat, ki je želel ukrasti zaklad izpod vrbe. Ko so vsi spali, se je nepošten mladenič splazil na vrt in posekal stoletno vrbo. Našel je veliko zlata in diamantov. Tat je bil zadovoljen, smehljal se je in si tiho pel. Ravno ko je hotel odnesti zaklad, so se prebudili cesarjevi predniki in mladeniča potegnili v zemljo. V spomin na tisti dan so vasi dali ime Vrbica.

Mariana Rolih, 7. b

Zakaj ima baset dolga ušesa?

Baseti so psi, ki se uporabljajo za lov. Čeprav imajo kratke tace in so videti nerodni, so odlični tekači, močni in vzdržljivi psi. Večina ljudi pa jih pozna po zelo dolgih ušesih. Vendar, zakaj so tako dolga? O tem obstaja zanimiva zgodba.

Nekoč naj bi med lovom še posebej močnega psa te vrste, ki še ni imel današnje podobe, napadel velik volk. Zverina je zgrabila psa za glavo in mu jo poskušala pogoltniti. Bojevala sta se tri dni in noči. Naposled je volk omagal. Psu so se med bojem podaljšali uhlji in tudi obraz. Njegovi potomci so takšni, kot je bil njihov pogumni prednik.

Tjaša Klanac, 7. b

Osmi razred

Moje ime veliko pove

Hiša stoji na širnem polju,
Anihče ne prebiva v njej.
Nihče ne opazi njenih čarov,
Avendar je bilo tu veliko obrazov.

Jeseni listje pokrije njeno streho,
Enkratno cvetje jo obkroži spomladi,
Nenadni sneg jo pobeli pozimi,
Krasno sonce segreje poleti.
O, zakaj je morala prazna ostati?

Hana Jenko, 8. a

Stabo bilo mi lepo je,
Atebi ni mar več zame.
Razočaral si me močno!
Aše kaj misliš name?

Počutim se prazno, osamljeno,
Atebi to ni mar.
Ne morem te pozabiti, saj
Govoril si marsikaj.
Ob tebi bilo mi je lepo,
Sedaj razočaral si me zelo.

Sara Pangos, 8. a

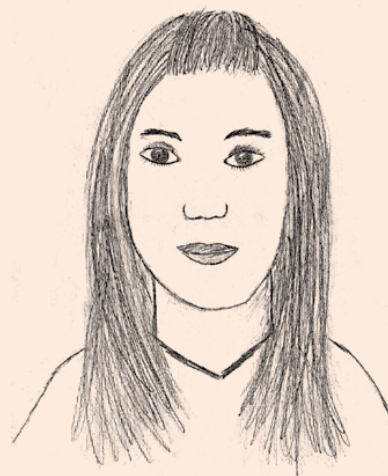
Nedeljsko jutro, zgodaj vstanem,
Oči si brž pomanem.
Enkratno vreme zunaj je,
Mami zakličem nasvedenje
In že pokličem prijatelje.

Ključ v žep vtaknem,
Avto hitro izmaknem,
Prijatelje na poti staknem.
Ej, kako lepo bo!
Ljudem na poti mahamo, saj
Jutri domov se vrnemo.

Noemi Kapelj, 8. b

Nikoli domača naloga iz slovenščine mi ne diši,
Epska ali lirski pesem vse enako se zdi.
Želim se šole rešiti in z mislimi drugam oditi.
A misel na učiteljico preganja,
Res se mi sreča ne nasmiha,
Enostavno ni navdiha.
Bolj kot šola, vse drugo po glavi se podi,
Eh, naj se ta akrostih že rodi.
Razmišljam in ideja se utrne,
Cvetje zamenja trnje.

Neža Reberc, 8. b

Toplo je in sonce sije
In če oblak ga zakrije,
Moteča senca pade na zemljo.
Okoli dež lahko se ulije,
To bo dobro za kmetije,
Edino otroci bodo hudi,
Jim srce igrivo bije.

Blatno vse po dežju je,
En fant okoli skakal je,
Ni polomil se, hud prehlad pa staknil je.
In mamo je skrbelo,
Ga je polomila
Aj, ko bi odločitev drugo naredila!
Raje doma bi ga pustila.

Timotej Benigar, 8. b

Nekaj veselja, radosti
In sreče,
Nekaj ljubezni, tudi lenobe,
Ampak ne polne vreče.

Misel na poletje
In vse pisano cvetje,
Lepo sončno vreme,
Otroške pogovorne teme,
Sladki smeh in sreča v očeh,
To bo življenje.
Nič več šole, niti učenja
In naše dovoljene sanje,
Ker lahko verjamemo vanje.

Nina Milostnik, 8. b

Eksotično sadje cel svet prepotuje,
Valujoče morje prepluje.
Avakado, mango in banane,
Že k nam hitijo ladje neznane.
Gensko spremenjeno ni zaželeno, zato
Urno izberem, kar je naravno,
Rada jem zdravo, ker je zabavno.

Eva Žgur, 8. b

Komaj osem je odbila,
A vsi so že odšli,
Jaz sama v gozdu zdaj stojim,
A se ničesar ne bojim.

Šelesti mi listje pod nogami,
Iz daljave slišim zvon,
Reka žuboreča me pozdravlja,
Cvetni vonj me že omamlja.
Enkratna je pomlad,
Lepot prelepih veliko nudi nam narava,
Jasno oko mi čez planjavo splava.

Kaja Šircelj, 8. b

Drobtinice

Veter piha lahkotno,
zapiha in jezero je motno.
Metulja med plesom moti,
a ta naprej hiti po svoji poti.

Monika Samsa, 8. a

Jeza peni se kot morje,
ko čez robove venomer kipi;
je kot nenehno hrepenenje
v temi zamujenih noči.

Klemen Šajn, 8. b

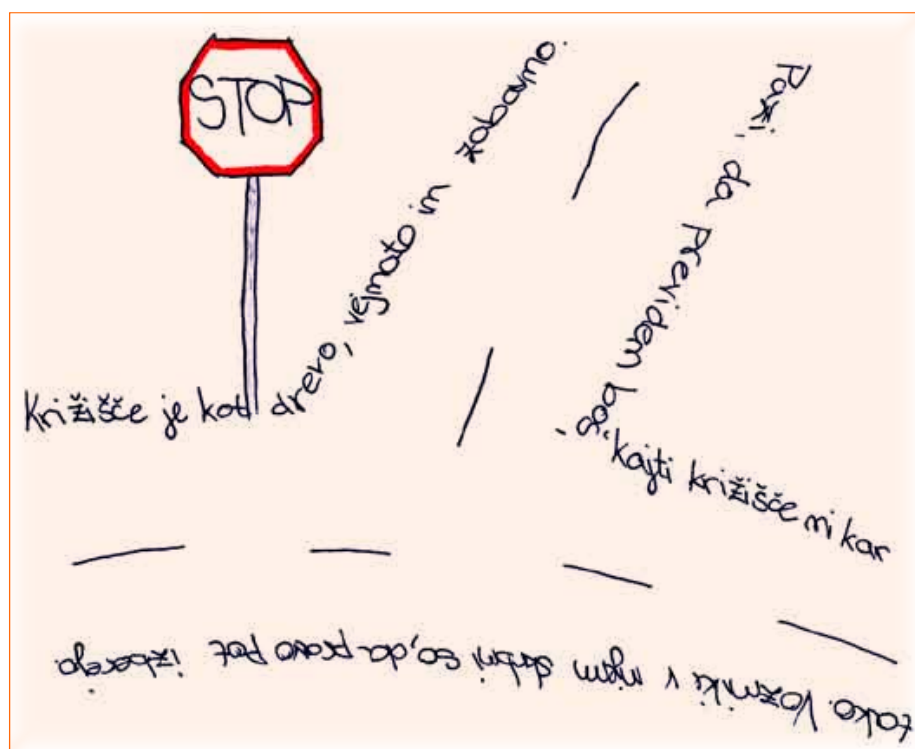
Če vidiš čredo, ki pase
se v razdalji znotraj črk
in travo, ki pod njimi raste,
poženi svoje misli v trk.

Janez Mikuletič, 8. a

Likovne pesmi

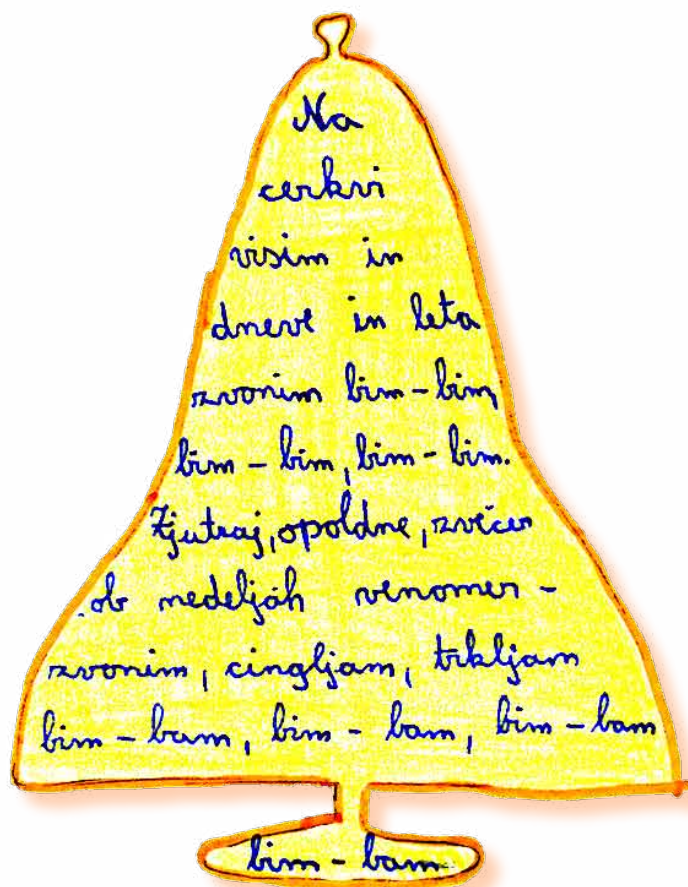
Križišče

Petra Stopar, 8. b

Zvon

Noemi Kapelj, 8. b

Ples listja

Monika Samsa, 8. a

Srce

Srce ljubi, srce živi,
srce ne laže, ker ne
govori. Srce čuti
najlepše občutke,
ko nekdo v
srcu
živi.

Laura Štemberger, 8. a

Naši pogovori

Tjaša Rutar:

»Želim si na olimpijske igre.«

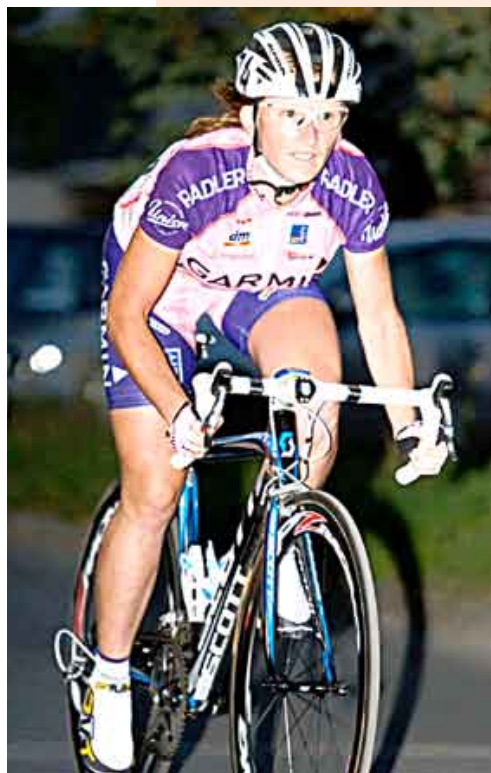
Tjaša Rutar, Dobropoljka, nas zadnjih nekaj let preseneča z neverjetnimi kolesarskimi podvigi, saj se v njeni zbirki nahaja že kar veliko pokalov in medalj. Tekmovala je na DOS-u (to je vzdržljivostna dirka okrog Slovenije), v hitrosti na kronometru, Slovenijo pa je zastopala tudi na svetovnem prvenstvu na Danskem. Sedaj upa, da bo lahko Slovenijo zastopala tudi na olimpijskih igrah.

Vem, da je tvoja mama Dobropoljka, oče pa je iz Novokračin. Zanima me, kje si preživela otroštvo?

Prvo leto svojega življenja sem preživela v Ilirski Bistrici, kjer smo živeli v bloku, a ker se tega seveda ne spomnim, lahko rečem, da sem svoje otroštvo preživela v Dobropoljah, kamor smo se nato preselili.

Slišala sem, da si bila dobra učenka. Zanima me, s čim si se ukvarjala v prostem času in ali si že tedaj kolesarila?

Ker mi šola res ni vzela veliko časa, sem bila že takrat aktivna tudi na drugih področjih. Obiskovala sem glasbeno šolo, kjer sem se učila igrati klavir, harmoniko in kitaro, pela sem v pevskem zboru in bila aktivna pri skavtih. Športom se takrat še nisem ukvarjala, saj ni nihče odkril mojega talenta. Vseeno pa lahko rečem, da sem se že v drugi polovici osnovne šole začela redno voziti s kolesom, saj sem ugotovila, da z njim pridem hitreje v šolo in iz nje kot s šolskim avtobusom.

Pri katerih letih si začela trenirati kolesarjenje in ali ti je kdo pri tem pomagal?

Za daljše vožnje s kolesom me je navdušila starejša sestra. Na koncu prvega letnika gimnazije me je prepričala, da sva šli neke nedelje skupaj v Ljubljano. Že v Postojni sem presegla svoje sposobnosti in komaj me je prepričala, da sem nadaljevala. Kljub utrujenosti sem bila na koncu zelo ponosna na svojo prvo 100-kilometrsko razdaljo in odločila sem se, da bom začela pogosteje kolesariti, da mi bo sčasoma lažje.

Iz leta v leto sem več kolesarila in si pri dvaindvajsetih letih kupila prvo cestno kolo. Takrat sem začela tekmovali na slovenskih rekreativnih dirkah ter maratonih. Doseženi rezultati so mi dve leti kasneje prinesli povabilo v prvo slovensko žensko profesionalno ekipo, kjer sem začela tudi sistematično trenirati pod vodstvom trenerja.

Kdaj in kje si dosegla svoje prve uspehe?

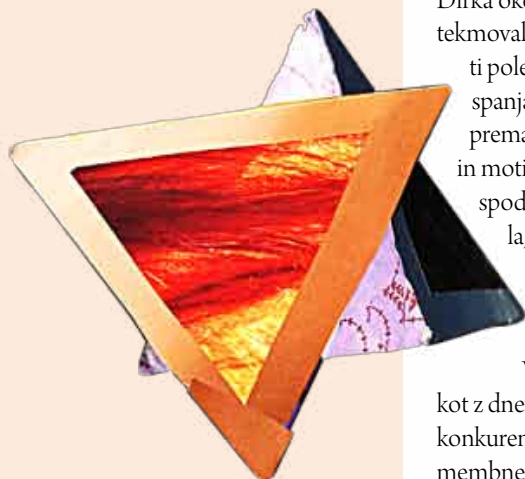
Moja prva dirka je bil vzpon na Mašun, ki sem ga odpeljala z gorskim kolesom, v kratkih hlačah in majici s kratkimi rokavi, supergah in brez čelade. Med ženskami sem zmagala. Takrat še nisem sistematično trenirala, zato me je rezultat zelo razveselil in motiviral. Prvi profesionalni uspeh pa je bila zmaga na državnem prvenstvu v kronometru leta 2009, ki sem ga ohranila tudi naslednji dve leti.

Kot Dobropoljka se najbolj veselim dneva, ko se zadnjih nekaj let vsi vaščani zberemo in navijamo, ko je tekmovanje na DOS-u.

Zanima me, katerega leta si se tega tekmovanja udeležila prvič in kakšni so bili tvoji rezultati?

Dirke okoli Slovenije sem se prvič in tudi zadnjič kot tekmovalka udeležila leta 2008. Na njej sem tudi zmagala in dosegla ženski rekord proge, ki zaenkrat še ni bil izboljšan.

Kašen je občutek, ko ti uspe prekolesariti celo Slovenijo?

Dirka okoli Slovenije je ekstremna kolesarska dirka, na kateri morajo tekmovalci v čim krajšem času prevoziti slabih 1200 km. Občutek, ko ti poleg kilometrov uspe premagati tudi utrujenost, pomanjkanje spanja, poškodbe in podobno, je izjemen. Zaveš se, da lahko s trudom premagaš tudi vsako drugo življenjsko preizkušnjo. Dodatno energijo in motivacijo pa so mi dali tudi vsi sosedi in prijatelji, ki so me med dirko spodbujali. Poleg tega je naša mala Slovenija res lepa in sem zelo vesela, da sem si lahko s kolesa ogledala vse njene pokrajine.

Se nameravaš še kdaj udeležiti DOS-a?

V tem trenutku sem skoraj prepričana, da ne, saj se trenutno bolj kot z dnevi in urami ukvarjam z milimetri in sekundami ter mnogo hujšo konkurenco. Poleg tega mislim, da so nekatere življenjske izkušnje tako pomembne, da je dovolj, če se zgodijo samo enkrat. A nikoli se ne ve, mogoče si kdaj premislim.

V zadnjem času se ti je uresničila še ena velika želja, saj si doživela še en velik kolesarski podvig. Kje je bilo to tekmovanje?

Zagotovo si vsak profesionalni športnik želi, da bi lahko zastopal svojo državo na svetovnem prvenstvu. Meni je to prvič uspelo letos septembra, ko sem se udeležila svetovnega prvenstva v cestnem kolesarstvu na Danskem.

Koliko časa si se pripravljala na to tekmo?

Za nastop na svetovnem prvenstvu je treba skozi celotno sezono imeti dobre rezultate, tako da lahko rečem, da sem se nanj pripravljala skoraj celo leto. Seveda pa se zadnje intenzivne priprave začnejo takrat, ko izveš, da si izbran v reprezentanco. V mojem primeru je bilo to približno dva meseca pred tekmo.

Kako naporno se ti je zdelo samo tekmovanje?

Svetovno prvenstvo je dirka vseh dirk. Na njem je zbrana najboljša konkurenca in že to jo naredi težko. Letošnja proga sicer ni imela veliko klancev, a je bila zato toliko bolj hitra. Poleg tega je bilo na Danskem v septembru za naše razmere že čisto zimsko vreme, kar dirkanje dodatno oteži.

Ali si bila ob zaključku tekmovanja zadovoljna s tekmo in rezultatom?

Če bi mi nekaj let nazaj kdo rekel, da se bom udeležila svetovnega prvenstva, mu ne bi verjela. Še manj, da bom dirko sploh končala. S tega vidika sem s svojim rezultatom zelo zadovoljna. A ko jo končaš, si avtomatsko postaviš višje kriterije in od sebe pričakuješ še več. Takrat si želiš boljšega rezultata. Vsekakor sem si letos postavila dobre mejnike, za katere upam, da jih bom v prihodnosti imela še kdaj priložnost izboljšati.

Kakšne cilje si si zastavila za v prihodnje, v osebni in kolesarski pogled?

Trenutno je moj prvi osebni cilj napisati diplomu na fakulteti za zdravstvo, ob tem pa seveda že intenzivno treniram za naslednjo sezono. Ker so ugodne vremenske razmere, sem veliko na kolesu, do spomladi pa povečujem moč tudi v fitnesu. V naslednji sezoni bi rada izboljšala svoje rezultate na mednarodnih dirkah, ohranila naslov državne prvakinja v kronometru in se ponovno udeležila svetovnega prvenstva. Naslednje leto bodo tudi olimpijske igre. V najboljšem primeru bosta Slovenijo zastopali dve cestni kolesarki. Eno mesto je že oddano, za drugega pa se bom borila tudi jaz.

Upam, da se bodo uresničile vse tvoje želje in boš uspela uresničiti vse cilje, ki si si jih postavila.

Tamara Samsa, 8. b

Knjižni molj

Med novoletnimi počitnicami sem imela nalogo intervjuvati katerokoli osebo. Odločila sem se, da bo to kar moja sestra, Eva, ki zelo rada bere. O tem sem ji zastavila tudi nekaj vprašanj, na katere je odgovorila.

Katera je tvoja najljubša knjiga/knjige ter kako jih izbiraš?

Ena izmed mojih najljubših knjig je Norveški gozd japonskega pisatelja Harukija Murakamija. Poleg te pa obstaja še množica drugih knjig, ki so mi pri srcu, npr. Ime rože Umberta Eca, Tolstojeva Ana Karenina, Komu zvoní Ernesta Hemingwaya ... Všeč so mi tudi mladinski romani, te sem največ prebirala v osnovni šoli; sem sodi zbirka Pet prijateljev, Novohlačniki, vseh sedem delov Harryja Potterja ... Knjige včasih izbiram kar po občutku ali pa po priporočilu, ne zaupam pa preveč knjigam z bleščečimi naslovnici, saj se mi zdi, da je včasih preveč olepšana zunanost le krinka za borno notranjost. V veliko pomoč pri izbiranju dobrega čtiva mi je tudi seznam stotih leposlovnih knjig, ki jih je vredno prebrati, ki so ga sestavili profesorji slovenskega jezika na moji gimnaziji.

Katere zvrsti knjig imaš najraje?

Težko vprašanje. Najlažji odgovor na to vprašanje bi bil, da imam rada dobre knjige, toda potem moram tudi razložiti, kaj je zame dobra knjiga. Po mojem mnenju je to knjiga, ki te do konca ne izpusti in zaradi nje rajši še kakšno urico bediš, samo da bi izvedel, kako se konča. Mora te navdati z dobrim občutkom in ti podati nek nov pogled na svet. Mene najbolj navdušujejo knjige, v katerih se pisec odlikuje s posebnim načinom pisanja in zanimivim jezikom, seveda je dobra zgodba neizbežno potrebna. Všeč pa mi je tudi, ko zaznam v pisanju kakšno občutje, ki je lastno tudi meni, a ne vem, kako bi ga ubesedila. Včasih so me bolj privlačile fantazijske, pustolovske in detektivske zgodbe, danes pa najraje posegam po kriminalnih, družbenih ali pa zgodovinskih romanih. Seveda pa je velik del mojega branja tudi branje za šolo, ki je več ali manj zelo kakovostno. Nazadnje sem tako brala Kocbekovo Črno Orhidejo, ki mi je ponudila povsem drugi vpogled v obdobje med drugo svetovno vojno.

Kljub šolskim obveznostim vedno najdeš čas za branje. Koliko časa naenkrat povprečno nameniš branju?

Po navadi preberem knjigo v „enem šusu“, če se le da. Zdi se mi namreč, da tako dobiš bolj enoten vtis o prebranem. Drugače pa branju namenim po kakšno urico pred spanjem, seveda je veliko odvisno tudi od tega, ali je knjiga zanimiva.

Koliko knjig povprečno prebereš na mesec?

Odkar sem zapustila osnovno šolo precej manj. Toda trudim se, da preberem minimalno pet do deset knjig na mesec. Med počitnicami se število seveda precej zviša, toda tudi to je odvisno od debeline knjig, ki se jih lotim. Če se lotim branja Tolstojevskega romana Vojna in mir, ki obsega nekaj tisoč strani, se seveda ne bom posvečala še kopici ostalih knjig.

Ali aktivno sodeluješ pri vašem šolskem glasilu?

Aktivno sem sodelovala lani, letos pa sem se raje osredotočila na šolo, saj me spomladi čaka tudi matura. Sicer pa se naše glasilo imenuje Kažipot in izide tri do štirikrat letno. Moram pa omeniti, da naša gimnazija vsako leto izda tudi literarno glasilo Domače vaje, ki ima že več kot stoletno tradicijo. Prve, takrat samo Vaje, so leta 1854 naskrivaj izdali takratni ljubljanski dijaki, med njimi Simon Jenko, Janez Trdina in Janez Mencinger. Tradicijo so nato 40 let nadaljevali v dijaškem internatu Alojzijevešče, naslov revije pa spremenili v današnje Domače vaje. Leta 1910 so revijo prevzeli in nadaljevali dijaki ŠKG in tako izhajajo še danes.

Ali imaš najljubšega pisatelja?

Eden mojih najljubših pisateljev je že zgoraj omenjeni Haruki Murakami, danes eden na splošno najbolj popularnih avtorjev. Drugače pa jih je več, pri kriminalnih romanih seveda kraljuje Agatha Christie, od mlajših avtorjev pa James Patterson. Pri fantazijskih romanih prvo mesto prepuščam Tolkienu, pri pustolovskih pa Karlu Mayu ali pa Henryku Sienkiewicz. Izbor najljubšega pisatelja seveda tudi variira glede na moje počutje.

Kaj ti je pri branju najbolj všeč?

To, da me knjiga popolnoma posrka vase in imam, ko zaključim z branjem, občutek, da sem se „zbudila“ iz nekakšnega globokega transa, seveda je to mišljeno v dobrem smislu. Krasno pa je, če se pri branju tudi kaj novega naučim. Naj vam namignem, znanje iz knjig vam lahko marsikdaj priskoči na pomoč v nerodnih situacijah, še posebej pri pouku. Seveda pa s tem znanjem lahko tudi rešujete križanke.

Ali si že imela prepoved branja?

Sem, v osnovni šoli. Malo preveč me je potegnilo v sanjski svet in prepoved branja je bila kar na mestu. Težava je, ker ti takrat domišljija še malo bolj deluje in imaš težave z ločevanjem resničnega od neresničnega. Pa tudi neprestano branje ni najboljši recept za uspeh v šoli.

V koliko knjižnic si vpisana?

Trenutno v tri: Makse Samsa, dr. Antona Breznika, ki je pravzaprav moja šolska knjižnica, ter Ljubljansko mestno knjižnico. Vendar moram priznati, da je še najboljše založena Knjižnica Makse Samsa. Le knjig za domača branja iz latinščine jim primanjkuje, kar pa je razumljivo, glede na to, da Plinijeva Pisma niso ravno najbolj običajno čtivo.

Zahvaljujem se ti za tvoje odgovore.

Neža Reberc, 8. b

To je to, kar hočem delati

Petnajstletni gimnazijec Žiga Pangos, ki je tudi moj brat, ima kar tri skrite talente. Iz njegovih odgovorov boste izvedeli, kateri so to. Odgovor na vprašanje, zakaj sem si izbrala ravno njega, je preprost. Zato, ker je priljubljen.

Začela bom kar pri igranju kitare. Kdaj si v roke prvič prijel kitaro?

Pri štirih letih.

Zaključil si višjo glasbeno šolo. Zakaj si se odločil za igranje tega glasbila?

Ker mi je bila kitara všeč že od malih nog.

Si pevec in hkrati kitarist skupine Shotguns, v kateri je pet članov. Kateri je bil do sedaj vaš največji uspeh?

Naš največji uspeh in pa tudi velik korak naprej je bil vsekakor nastop na Motozboru, ki se je zgodil letos jeseni, natančneje 2. septembra 2011. To je bil za našo kariero res velik vzpon.

Kakšen pa je bil občutek nastopati na tako velikem odru?

Z eno besedo – enkraten. Vzdušje je bilo fantastično, velik oder ter odlično ozvočenje. Poslušalo pa nas je malo več kot 1000 ljudi.

Obiskuješ 1. letnik gimnazije v Ilirski Bistrici. Kako se počutiš v njej?

Gimnazija se mi zdi zelo zahtevna šola, vložiti moraš veliko truda. To je, kar zadeva učenje. Če pa primerjam življenje v osnovni šoli in gimnaziji, se tu počutim bolje, saj smo v njej bolj samostojni.

Ali že razmišljaš o poklicu?

Niti ne.

Ukvarjaš se tudi s športom. Nam lahko kaj poveš o tem športu?

Poleg glasbe me je navdušilo tudi smučanje, ki sem ga treniral sedem let, in sicer v Smučarskem klubu Snežnik. Nisem prenehal smučati, saj gremo z družino vsako leto za zimske počitnice smučat v tujino, poleg tega pa za smučanje izkoristim tudi vse proste vikende.

S čim se še ukvarjaš?

Zelo rad rišem, vendar ne več toliko kot včasih. Zdaj se bolj posvečam glasbi.

Upam, da boš v prihodnosti našel dovolj časa za razvijanje vseh svojih talentov.

Sara Pangos, 8. b

Košarka je v naših srcih

Mladina se vedno znova navdušuje nad košarko, še posebej dekleta. Žal pa je ženska košarka veliko manj razširjena kot moška, zato se je v vaseh in nekaterih mestih ne trenira, starši mladih talentov pa nimajo dovolj časa in denarja za prevoz svojih otrok v mesta. Ena od mladih talentov, Pia Jenko, ima do kluba, v katerem trenira, le 25 kilometrov.

Koliko časa se že ukvarjaš s košarko?

Treniram že tri leta in pol, na koš pa mečem že odkar pomnim.

Zakaj si izbrala ta šport?

Ko sem bila majhna, sem se nad žogo in košem vedno znova navduševala, zato me je oči vpisal v košarkarski krožek. Ta šport sem kmalu vzljubila.

V katerem klubu si najprej trenirala?

Najprej sem trenirala v klubu KK Plama-pur iz Ilirske Bistrice.

V katerem klubu treniraš sedaj?

V KK Pivka iz Pivke.

V kateri starostni skupini si?

Sem pri mladinkah, U14. Nekatera dekleta, ki trenirajo z menoj, so stara že 17 let. Nekateri so opravili že voziški izpit in študirajo, jaz pa sem šele osnovnošolka in bom v marcu 2012 praznovala svoj 12. rojstni dan. A kljub tako veliki razliki v letih imamo vse nekaj skupnega. Košarka je v naših srcih.

Približno koliko tekem odigrate na mesec?

Število tekem je odvisno od časa. Včasih igramo vsak teden, včasih le dvakrat na mesec, včasih pa več mesecev na leto hodimo v telovadnico le na treninge.

Hvala za pogovor in veliko košarkarskih uspehov v prihodnosti.

Hana Jenko, 8. a

0 deklici, ki jo je bilo strah

Da bi napisala intervju, sem šla k sosedi Danici Pardo in ji postavila nekaj vprašanj.

Rodili ste se na Premu. Koliko bratov in sester imate?

Rodila sem se na Premu, in sicer leto pred koncem 2. svetovne vojne. Bila sem četrti otrok v družini. Prvi je umrl. Ostale smo tri sestre, jaz sem bila najmlajša.

Kakšni so vaši spomini na otroštvo?

Spominjam se, da je bilo po vojni hudo življenje. Vsega je primanjkovalo: denarja, hrane, oblačil ... Imela sem zelo žalostno otroštvo, saj je leto po vojni (ko sem imela dve leti) umrl oče, tako je naša mati ostala sama. Preživljala nas je tako, da je hodila na dni-no in z delom pri bogatih. Sestri sta kmalu odšli služiti denar, zato sem bila čez dan vedno sama. Nihče mi ni pripravil hrane, bilo me je tudi strah. Mati je zjutraj odšla na delo, še preden je vzšlo sonce, zvečer pa se je vračala v temi.

Kakšna je bila takrat vloga deklic, kako so jih vzgajali?

Že kot orok sem opazila razlike med spoloma, in sicer glede dela, plačila ... Tudi vzgoja deklic in dečkov je bila drugačna. Deklice so morale biti ubogljivejše in morale so delati več stvari. Takrat so se dela ločevala po spolu, danes pa ni več tako. Razlike so bile tudi pri igri, deklice smo se igrale dekliške igre, fantje pa fantovske. Mi se nismo igrale njihovih iger, oni pa ne naših.

S čim pa ste se takrat igrali? Ste imeli kakšne igrače?

Otroci takrat nismo imeli kupljenih igrač. Naredili so nam jih starši – to so bile kakšne punčke iz cunj ali pa leseni vozički. Cunje zvite v kroglo so nam služile

za žoge. Naša družina ni bila premožna. Moje igrače so bile koščki razbitih skodelic, luknjasti lonci, ki so jih ljudje zavrgli, razni kamenčki vseh oblik in barv, vejice dreves in listi ter rože.

Spomnim se, da sem nekoč na nekem odlagališču smeti našla orglice. Teh sem se zelo razveselila. Ker so se luknjice zamašile, sem jih dolgo čistila s palčko ter pihala vanje. Nekega dne pa sem pihnila in orglice so se oglasile. Delala je le ena luknjica in to samo tako, če sem zrak vlekla vase. Te orglice so mi veliko pomenile. S sabo sem jih nosila povsod, celo na pašo in v posteljo pred spanjem. Od pihanja v tisto luknjico sem postala rdeča v obraz in v pljučih me je peklo, a nisem prenehala. Najbrž so zato orglice nekega dne izginile. Sumim, da so mi jih vzeli domači.

Kakšna so bila oblačila v tistih časih? Kje ste jih dobili?

Obláčila so mame otrokom naredile doma, in sicer iz ponosenih starih oblek, ki so jih pokrpale ali prekrojile, saj takrat ni bilo denarja za blago. Šivanka in nit sta bili takrat že premoženje. Moja mati ju je imela. Iz starih oblek ali žakljevine je šivala copate, za katere je včasih dobila kakšno hrano. Šivala je največkrat pozimi, saj v drugih letnih časih za šivanje ni imela časa. Spomnim se, da je šivala pri mizi ob oknu, saj takrat še ni bilo elektrike ali vodovoda. Vodo smo nosili iz reke. Ko je reka pozimi zmrznila, smo v led naredili luknjo in skozi njo z lončki nalivali vodo. Tudi pozimi sem hodila v maminih copatih.

Kaj ste takrat želeli postati? Se vam je želja uresničila?

Takrat nisem veliko vedela o poklicih, saj nam jih ni nihče predstavil. Ni bilo ne radia ne televizije ne časopisov. Vedela sem le, da zna moj stric podkovati konja, narediti koš, iz rogovja oblikovati držalo za nož in glavnik, zakrpati lonec ...

Moške poklice sem bolj poznala kot ženske. Vedela sem le, da ženska doma pospravlja in kuha. Šele v osnovni šoli so me začeli zanimati različni poklici, npr. medicinska sestra.

Jana Frank, 8. a

Najstniški igralski talent

Poznamo jo kot mlado talentirano igralko, najbolj znano po vlogah v filmih Zakleta bajta in Vlomitci delajo poleti. Igrala pa je tudi v nekaj delih priljubljene nadaljevanke Moji, tvoji, najini. To je Ondina Kerec. Z njo sem naredila intervju, kontaktirala pa sem jo prek Facebooka.

Kdaj si se začela zanimati za igrilstvo in ali si imela oziroma imaš igralskega vzornika? Če imaš, zakaj ravno njega?

Za igrilstvo sem se začela zanimati pri desetih letih, ko sem večkrat nastopala pred svojimi starši in na raznih šolskih prireditvah. Vem, da ima veliko deklet, vsaj v mlajših letih, svojega vzornika, vendar jaz ga nimam in ga nikoli nisem imela.

Kdaj si odšla na prvo avdicijo? Se je še spominjaš? Si bila izbrana za vlogo?

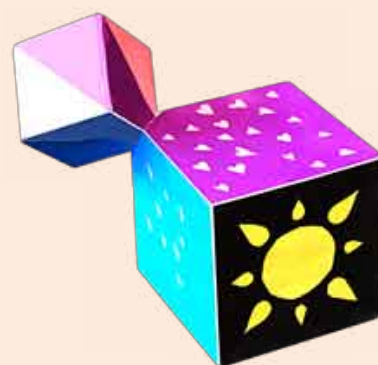
Moja prva avdicija je bila za film Vlomitci delajo poleti in bila sem sprejeta. Seveda se je zelo dobro spominjam. Ko sem izvedela, da sem sprejeta, sem bila zelo vesela in sploh nisem mogla verjeti, da se to dogaja meni, saj so se mi uresničile moje velike sanje.

Katero snemanje se ti je najbolj vtisnilo v spomin in zakaj?

V spomin so se mi vtisnila vsa snemanja, saj je bilo na vseh nekaj novega, edinstvenega.

S čim se najraje ukvaršaš v prostem času?

Najraje se družim s svojimi prijatelji, včasih se pogovarjam z družino ... V pravem prostem času (pod to štejem čas, ki si ga res lahko vzamem samo zase) najraje spim, gledam televizijo, se bašem s sladkarijami, se namakam v vroči kopeli itd. Drugače je tega časa zelo malo, saj imam veliko dela s šolo, načrtovanji snemanj ...

Slišala sem, da si tudi uspešna jazz balet plesalka. Kateri so tvoji največji uspehi pri plesu?

Da, res že zelo dolgo plešem. Nekako sem na vse dosežke ponosna, vendar najbolj sem ponosna na 1. in 2. mesto na državnem prvenstvu, 3. mesto na svetovnem prvenstvu in 4. mesto na evropskem prvenstvu.

Kako si se odločila za srednjo šolo, ki jo trenutno obiskuješ?

Iskala sem gimnazijo, ki ni klasična in kjer me bo to, kar se bom učila, zanimalo, zato je dramsko-gledališka gimnazija popolna izbira zame, saj imamo veliko različnih predmetov, ki me bodo podučili o nadaljnjem nastopanju.

Ko smo že pri šoli, kateri je tvoj najljubši predmet?

Mislim, da ne bi mogla izbrati predmeta, ki mi je najljubši, saj mi je vsak po svoje všeč.

Že razmišljaš, na katero fakulteto se boš vpisala?

Razmišljam izključno samo o igralskih ali dramskih fakultetah izven Slovenije.

Kaj te najbolj razveseljuje v življenju?

Ljubezen, umetnost, nastopanje, morje, seveda tudi družina in prijatelji. To so stvari, ob katerih resnično uživam in se sprostim.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

Ne predstavljam si, da bi se v prihodnosti ukvarjala s čim drugim kot z igrilstvom ali plesom, vendar bom mogoče poskusila tudi z manekenstvom.

Hvala za tvoje odgovore.

Nina Milostnik, 8. b

Deveti razred

Šola

Ko ura sedem je,
vsi nestrpni smo že,
ker nujno opravilo je,
saj v šolo treba je.

Ko zvonec zadnji
v dnevu zazvoni,
lepšega veselja ni.

Počitnice bližajo se,
po zraku zvezki lete,
a lepšega ni,
ko torba v kotu leži.

Marko Gustinčič, 9. b

Ponedeljek je najbolj tečen dan,
v šolo pridem ves utrujen in zaspan.
Tudi torek nič kaj boljši ni,
učitelj maje z glavo in se mi smeji.

V sredo komaj se zbudim,
iz avtomata kakav si naročim.
Ob četrtek sem vedno nasmejan,
ker že vem, kaj čaka me naslednji dan.

Petki, sobote in nedelje so dnevi za veselje,
to so dnevi,
ko se ne učim
in misel na šolo čisto opustim.

Gašper Rebec, 9. a

Bodimo hvaležni za vse, kar imamo,
bodimo hvaležni za starše, šolo in hrano.
S šolo lažjo bomo imeli prihodnost,
ne vem, če bi brez šole imeli kakšno sposobnost,
ker v šoli si gradimo prihodnost.

Nekateri bi radi vsaj šolo videli,
nam pa se ne da, da bi se vsaj malo učili,
pozabili na vse smo,
vse, kar je najbolj pomembno, nam je bedno.

Kje bo moja prihodnost, jaz že točno vem,
ker v šolo hodim in mi to ni problem.
Zato bodimo hvaležni in nikoli nadležni,
da v šolo hodimo bodimo srečni.
Ker eni niso je končali,
bodo to do konca dni obžalovali.

Hvaležna sem staršem, da me lahko šolajo,
hvaležna sem učiteljem, da me učijo
in za moje znanje skrbijo,
saj me vsak dan nekaj novega naučijo,
s tem pa mi boljšo prihodnost zagotovijo.

Besiana Sopa, 9. b

Hrbtna pesem, kaj je to?

Zamisel o igri hrbtnega pesnjenja se je pojavila v Italiji leta 2007, začetnika takega ustvarjanja sta oblikovalec in fotograf Silvano Belloni ter novinarka Antonella Ottolina.

Če želiš tudi sam napisati hrbtno pesem, je tu recept:

1. stopi h knjižni polici. Ko stojš pred kopicco barv in črk, se s pogledom sprehodi po knjižnih hrbtih in naslovih.
2. Izberi knjige oziroma naslove na hrbtih, ki te pritegnejo.
3. Izbranim naslovom primešaj nekaj navdiha in domišljije. Knjige nanizaj drugo vrh druge tako, da se naslovi na knjižnih hrbtih povežejo v verze in izoblikujejo pesem.
4. Posnemi fotografijo knjižnih hrbtov. Dobil boš hrbtno pesem.

Hrbtne pesmi

Poljubi me
Vsak dan,
Velika ljubezen.
Strah, da se bo ustavil čas.
Ej, punca,
Konec afere!
Lep dan za umret.

Anita Janežič, 9. b

Onkraj,
Na drugi strani,
Z neke druge dimenzije.
Neresnično!
Neznosno!
Prinčevsko življenje
Od RTM do WTF
Edinstven
Car brez zaklada.
Milijoni!
Do zadnjega diha
V devetih nebesih.
Grenka čokolada
Made in Vietnam;
Urok,
24 ur
Nadaljevanje

Barbara Škrlič, 9. b

Poslušaj moj glas
Do zadnjega diha.
Pojdi, kamor te vodi srce,
Poljubi me!
Več kot je mogoče,
Dragi Zaza.

Eva Fatur, 9. a

Dihati pod vodo
Na smrt prestrašena,
To je res pravo:
Potoni ali splavaj,
Zdrži!
Nasmehni se in umri;
Zakaj pa ne?
Žal mi je,
Temna globina,
Vrtoglavica,
Smrt v zraku.

Karin Ujčič, 9. a

Drzne sanje,
Julija,
Obsedena z nakupi,
Opravlјivka. Hočem vse.
Opravlјivka. Saj veste, da me obožujete.
Kruta resnica,
Debeluška.

Nina Renko, 9. b

Življenje je tvoje,
Ni časa za smrt.
Pot skozi gozdove
Proti severnemu vetru,
Skrivnost
Na potepu,
Ne povej nikomur!

Rok Renko, 9. b

Baraba
Na hladnem.
Naučila sem ga kozjih molitvic;
Štirinajst in pol,
Prišlo je iz ledu.
Mladost,
Met čez ramo,
Pes gre v širni svet,
Pok!...In trola ni več

Špela Pugelj, 9. b

Jaz ubijam
Mračne duše.
Zbogom, dekleta,
Kocka je padla
Za večno.
Srh, Dežela senc,
Nemir, Ledena prevara
Nenasitna
V megli,
V pajkovi mreži,
V krempljih ugrabiteljev.
Zadnja žrtev,
Zadnja pustolovščina.

Teja Gale, 9. b

Ogenj tam zgoraj,
Peklenški ogenj.
Požigalci!
Ogenj, ogenj pada.
Hrup in kaos,
Zadnja žrtev,
Ogenj in pepel,
Nepokopani mrtveci,
Utišani in pogubljeni.
Temna tišina.
Konec sveta?

Lara Dujc, 9. a

Moj Danijel,
Nesreča.
Doktor živih ib mrtvih,
Pojdi z mano.
Poredne punce
O dečku
V sedemnajstem.
Portret morilca,
Očarani v smrti.

Tina Urh, 9. a

Mesto zveri
V središču čarovnij.
Do konca in naprej
V kraljestvu smrti.
Na smrt prestrašena
Punčka v ogledalu.

Matija Čeligoj, 9. b

Potovalci

Branje črtice Potovalci avtorice Zofke Kveder je devetošolce navdihnilo, da so se postavili v vlogo človeka, ki je tik pred tem, da bo s trebuhom za kruhom odpotoval v daljne nove kraje in si tam poskusil ustvariti novo življenje.

Ko sem tisti dan hodila po mestu in razmišljala, kaj me čaka na drugi strani morja, sem opazovala stvari okoli sebe. Vse je bilo sivo. Oblaki na nebu so bili tako sivi, da se je sonce zaman trudilo, da bi prodrlo skozi in podarilo mestu nekaj barv. Sončni žarki so se kar izgubili v sivini neba. Raznobarvne stojnice in mavrični plakati so delovali sivo in brezbarvno. Počutila sem se, kot da nastopam v enem starih črno-belih filmov in igram glavno vlogo. Ljudje so bili vznemirjeni in so nekam hiteli, jaz pa sem se negotova počasi premikala proti pristanišču in opazovala vse okoli sebe. Ljudje so bili zelo zanimivi. Vsak je pripovedoval svojo zgodbo. Samo pogledala sem ga in že sem vedela, kam je namenjen, od kod je prišel, ali ima otroke ...

Z mešanico občutkov sem počasi stopala na ladjo. Počutila sem se negotova, vznemirjena, prestrašena, še mnogo drugih občutkov se je pretakalo skozme. Bilo je kot takrat, ko tečeš prvič po res dolgem času in te po teku bolijo vse mišice, tudi tiste, za katere nisi vedel, da jih sploh imaš. Tako sem tudi jaz tedaj občutila marsikaj, česar si nisem znala razložiti. Zdi se mi, da je bil občutek negotovosti najmočnejši.

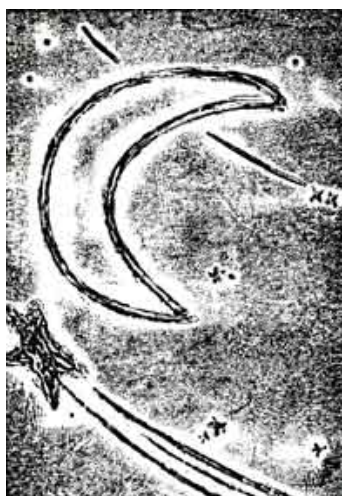
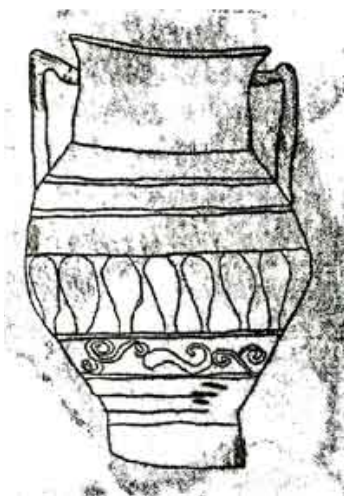
Ob meni je bilo veliko ljudi. Vsak, ki sem ga pogledala, se mi je zdel vesel. Zdelo se mi je, kot da vsi ti ljudje vedo, kam odhajajo in so zato veseli in polni veslih pričakovanj. Kot da vedo, kaj jih tam čaka in komaj čakajo, da prispejo tja.

Na družino nisem pomislila, saj sem že velikokrat potovala in sem bila navajena, da sem dalj časa brez najbližjih. Nisem pa razmišljala, da sem jih od odhodu videla mogoče zadnjič. Na to nisem pomislila in niti nisem hotela pomisliti. Še vedno je bilo vse sivo in sonce se ja zaman trudilo prodreti skozi pregoste oblake. Ko sem odhajala, sem mislila na nov in uspešen začetek, ko sem se pa vedno bolj oddaljevala, sem se začela spraševati, ali si to zares želim. Nisem bila prepričana, kot na začetku. Verjetno nikoli ne bom. Verjetno se bom vedno spraševala, kaj bi bilo, če bi ostala doma? Kaj bi bilo, če ne bi odpotovala? Tega nikoli ne bom vedela. Vem pa, da moram odpotovati, ker sem že na ladji. Ladja se sicer še ne premika

in lahko bi odhitela nazaj skozi množico ljudi, ki se je želela vkrcati. Lahko bi skočila v vodo in odplavala do obale. Lahko bi se vrnila domov in vse bi bilo kakor prej. Ne, ne bi bilo kakor prej. Spet bi se spraševala, kaj bi bilo, če bi odpotovala. Kaj bi bilo, če bi ostala na ladji? Verjetno se mi bodo ta vprašanja vedno sprehajala po glavi, ne glede na to, kakšno odločitev bom sprejela. Še vedno sem negotova, vendar bolj prepričana, da moram oditi. Usedla sem se na tla, opazovala mimoidoče in si pripovedovala njihove zgodbe. Vse je bilo sivo in jaz se nisem hotela premakniti. Še vedno sem razmišljala, ali bi se vrnila domov.

Nato je tik preden je ladja odplula, posijalo sonce. To je bil zame kot znak odobravanja. Govorilo mi je: »Pojdi, sedaj lahko greš.« Bila sem vesela. Sonce mi je dovolilo, da grem. Opazila sem, da so še druge barve, ne samo siva. Tedaj sem bila prepričana, da lahko grem in nisem imela več pomislekov.

Barbara Škrlj, 9. a

Že vidim ladjo. Zdaj gre zares. Nekaj čutim, povsem nov in čuden občutek. Že vem ... negotovost in strah. Zakaj ne čutim niti kančka veselja? Tudi ta dan je povsem neprijazen in namrščen, mar skriva kaj nevarnega? Danes nisem doživela še nobenega prijaznega pogleda, vsi zamišljeno strmiijo predse, kot da bi bil vsak posameznik svet zase, čeprav je tu neznanska gneča. Mešajo se različne vonjave, lahko razločim različne sloje ljudi – od dragocenih vonjav urejene gospe, do zatohlega smradu zanemarenega fanta, ki hiti mimo mene.

Kljub vsemu vem, kam ljudje hitijo in kaj doživljajo. Nova celina – nove priložnosti. Verjetno je cilj vsakega, da pusti preteklost za sabo ter začne povsem na novo v Ameriki. Dvomim, da bo vsem uspelo. Pa vendar, tudi jaz imam takšen cilj. Bo meni uspelo? Ali me bo sreča spet pustila na cedilu? Mi bo kdaj naklonjeno več, kot le izguba in razočaranje? Odkar sem izgubila družino in službo, tukaj ni več ničesar zame. Raje se izgubim med temi neznanci, v tej poplavi ljudi, kot da sem na samem med pogledi priliznjenih prijateljev in vseh, ki sočustvujejo z mano. Odločena sem poiskati novo življenje tam čez. Kaj točno me čaka, še ne vem. Morda bom končno po dolgem času spet zadihala in sveža pogledala v nov svet. Vrsta se premika, ladja se polni. Bolje, da se podvizam. Zdaj gre zares.

Lara Dujc, 9. a

Most, ki je vodil na krov ladje, je bil poln ljudi. Na ladji, na mostu brez ograje in pred njim, še na trdnih tleh, se je kar trlo ljudi. Pogledala sem naokrog in nestrpno čakala, da bom prišla na vrsto. Vsi so se prerivali. Iz daljave sem slišala otroški jok in stisnilo me je pri srcu. Nisem si upala dvigniti glave, da ne bi morebiti zagledala njega. Njega, ki ni hotel z menoj. Meni, da je za Evropo še nekaj upanja, da se bomo že rešili. Da bodo prišli boljši časi in posvetili na nas kot sonce. Nisem mu verjela. Vse, kar sem videla, je bila megla. Objemala je celotno пристanišče in se dvigala visoko nad vrhove stavb. Mogoče pa je sonce tam nekje nad njo. Mogoče pa se mi posmehuje, ker bom odšla. Mogoče.

Prerinila sem se skozi množico in stopila na most. Skušala sem glavo držati visoko, biti videti pogumna. Le koga sem vlekla za nos? Ko sem stala na ladji, sem opazila, da vsi hodijo v isto smer. Najbrž so tam stopnice, po katerih se pride v podpalubje. Ne. Nisem jim mogla slediti, gledati obrazov toliko obupanih ljudi, poslušati njihovih zgodb. Od kod prihajajo? Zakaj so odšli?

Izmuznila sem se mimo vseh na zadnji del ladje. Naslonila sem se na zarjavelo ograjo in zaprla oči. Veter mi je nežno mršil lase in zaželela sem si, da bi si lahko izpraznila misli za vedno. Nisem hotela oditi in družino slišati samo še preko pisem, v katerih bomo drug drugemu lagali, kako nam gre dobro. Bog ve, čigava pisma bodo prej nehala prihajati. In on ... Ne, njemu ne bom pisala.

Pogledala sem naokrog in vse, kar sem videla, je bilo sivo in črno. Gnilo in zarjavelo. In Hamburg. Pravijo, da je ob jasnih dnevih mesto kar lepo. Zakaj morata biti ravno na dan mojega odhoda takšna megla in gniloba? Da bi me še bolj pekla vest zaradi odhoda? Pričenjam verjeti, da je tako. Kajti svojega zadnjega dne v Evropi se bom spominjala kot najbolj groznega dne svojega življenja.

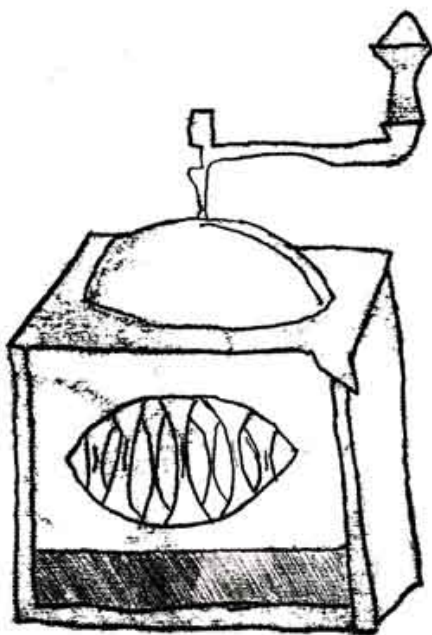
Zopet sem zaprla oči in v mislih preletela vse lepe spomine, vse sončne dneve. Da jih bom potem lahko izbrisala iz spomina. Začela bom novo življenje, tam, v Ameriki. In spomini mi bodo samo v napoto.

Ladja pod menoj se je začela nalahno zibati in v trenutku sem odprla oči. Zaslišala sem glasno brnenje starega motorja in se ozrla po množici, ki je čakala na kamnitem pomolu. Prešinilo me je, da ni še prepozno. Ladja se je začela premikati, pomol oddaljevati. Še vedno lahko skočim! Srce mi je glasno začelo razbijati ob tej misli in ugotovila sem, da si v bistvu želim ostati. Kljub vsemu trudu, da bi se prepričala v nasprotno. Želela sem ostati. Nato pa je name posvetilo nekaj šibkih sončnih žarkov, ki so se uspeli prebiti skozi kot kosem

vate gosto meglo. Posvetilo mi je v oči in morala sem jih pripreti od premočne svetlobe. Zaradi bleščanja sonca nisem več videla mesta. Samo še svetlo, toplo belino. In takrat sem se odločila, da bom šla. Tam, kamor grem, mi gotovo ne bo huje, kot je bilo tu. V Evropi ni več ničesar zame. Kar naj čakajo na sonce. Jaz ne bom.

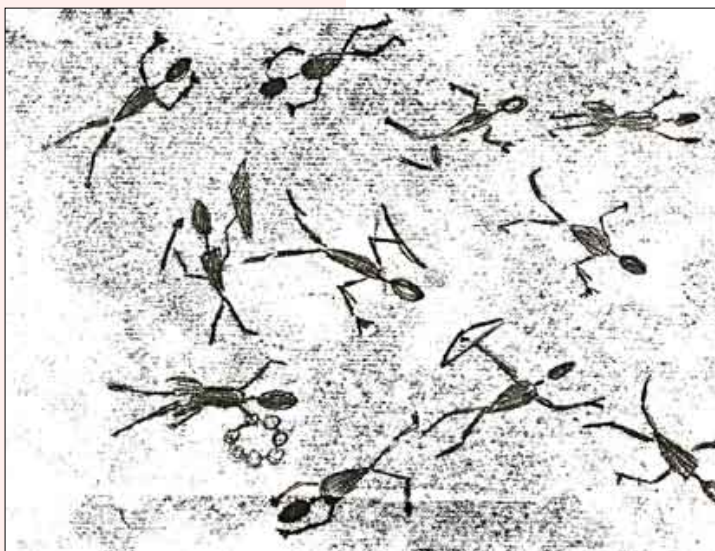
Obrnila sem se stran, proti jadrom. Da ne bi uzrla mesta niti takrat, ko se bo sonce zopet skrilo za meglo. Da si ne bi premislila.

Tėja Gale, 9. b

Hamburg, 15. 2. 1912

In zdaj čakam pred mostom, ki vodi do ladje, ki bo vsak čas izplula. Ozračje je mračno in megleno. Vrsta je dolga, ljudje se prerivajo in hitijo naprej. Počutim se kot mravljica v mravljišču. Negotova, majhna, vznemirjena, ne vem, kaj naj pričakujem. Ali bo življenje, ko stopim na ladjo lepše? Nas bodo odpeljali kam drugam? Pogledam levo, nato desno. Na obrazih

ljudi so čudni izrazi. Nekateri jokajo, ne vem ali od veselja ali od žalosti, nekateri se obračajo nazaj ... Bog ve, kaj zdaj mislijo? Mogoče niso prepričani in bi odšli raje tja, o koder so prišli. Takrat pomislim. Kaj naj jaz naredim? Nek čuden strah me je v trenutku zgrabil. Ali naj se obrnem in odidem domov ali naj nadaljujem pot? Ubogi starši, ali se bom brez njih znašla! Za toliko časa se še nisem ločila od njih. Ko to pomislim, se skoraj zlomim. Srce mi utripa tako hitro, da imam občutek, da se mi bo iztrgalo.

Že se začnem obračati od ladje, ko zaslišim pogovor dveh žensk.

Govorita, da sta slišali, kako je lepo na ladji in v kraju, kjer bomo pristali. Tako sta navdušeni, da mi dasta voljo, da grem bolj samozavestno.

Kaj pa vem, mnogoče si najdem kakega lepega mladeniča, s katerim se bova poročila, dobila otroke. Imel bi me najraje na svetu in živel bi srečno do konca svojih dni.

Z velikim nasmeškom nadaljujem pot. Kmalu prispem do ladje, vendar me nič več ne ovira.

Ladja izpluje in prve kaplje mi zdrsnejo po licu. Ne vem, če od sreče ali od žalosti.

Anita Janežič, 9. b

Tečejo zadnje ure pred odhodom v novi svet, čez lužo, v Ameriko. Na tisoče ljudi se je zbralo. Mesto ni lepo, nanj me ne bodo nikoli vezali lepi spomini. Hiše so visoke, ozke, stare, umazane. V oknih lahko vidim le kramo. Ulice so tesne, le trg, na katerem smo zbrani, je prostoren, pa vseeno do zadnjega kotička natlačen. Ljudje niso videti prav prijazni, hitijo sem ter tja, ignorirajo druge in se prerivajo, nekateri se držijo zase. Gneča je.

Sploh ne vem, kako bom uspel priti na zdravniški pregled in kako do ladje. Slišim hrup tovarn v okolici in hrup iz пристanišča. Želim si, da bi ne bilo treba iti, ali pa bi šel le na potovanje, in se čez čas vrnil v domostarih natrpanih vagonih vino. Po urah in urah potovanja v se na kamnit zidec in sem zelo utrujen. Usedem do odhoda le še ura, vsi opazujem ljudi. Ker je nemirni, čedalje večja gneča je, nekaj ljudi pa tudi otrok se je izgubilo. Tudi jaz grem v dolgo vrsto, ki vodi na star parnik. Nekdo kriči prek vseh in si beleži prisotnost na barki. Nekaj svojih stvari nesem v majhno sobico brez okna, kjer naj bi bilo nastanjenih kar nekaj ljudi. Ker vem, da tečejo zadnje minute pred odhodom, grem ven. Gledam po obali, mesto se hitro prazni. Zasliši se zvok ladje, dvigovanje vrat, tla pod nogami se majejo.

Čas je za odhod. Kmalu odplujemo. Življenje morda le ne bo tako slabo, morda bom dobro zaživel, a vseeno upam, da se bom še kdaj vrnil domov. Zbogom!

Rok Renko, 9. b

BRINJE,

glasilo Osnovne šole Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica

Šolsko leto 2011/2012

Likovna oprema:
učenke in učenci vseh razredov

Uredili:
Dragica Štemberger Maljavac,
Sonja Štemberger

Računalniška priprava:
Branko Zidarič

Besedila, vnešena s pomočjo optičnega čitalca,
niso lektorirana.

Ilirska Bistrica, junij 2012

Likovne umetnine ravno tako kot literarne pripovedujejo zgodbe. Res pa je, da likovna stvaritev lahko ustvari toliko zgodb, kot je ljudi, ki umetnino gledajo. Avtorji bi seveda povedali svoje zgodbe. Preberite si, kakšne zgodbe so videli devetošolci.

Slika: Žara
Avtor: Hieronymus Bosh (1450–1515)

Slike pripovedujejo

Nekega ponedeljka sem se odpravila k sosedom na kosilo. Tja sem prišla predčasno, zato me je teta poslala v klet iskat pijačo. V kleti je moja pozornost pritegnila stara slika, pokrita z belo rjuho. Videlo se je, da je samo košček. Prestrašila sem se je, zato sem odhitela v kuhinjo. Vendar mi misel na sliko ni dala miru. Premišljala sem, zakaj je pokrita in spravljena v kotu. Ni mi dala miru, dokler se nisem spet odpravila v klet.

Počasi sem jo odkrivala. Bilo me je strah, čeprav nisem vedela česa. Ko sem odkrila vso, sem jo pobliže pogledala in se rahlo ustrašila, da mi je skoraj padla iz rok. Le kje je teta dobila to sliko? Slika me je tako pritegnila, da sem si ogledala vsak njen delček. Prizori so bili grozni. Prikazovala je nekakšen kraj, v katerem nadnaravna bitja – živali mučijo ljudi, bil je kot nekakšna mučilnica. Na sredi slike je bil mlinčku podoben predmet, v katerega so zaprli enega človeka. Na vrhu sta bila dva vojaka, ki sta potiskala, da je padel čez, drugega pa so zbadali v golo kožo, da je prišel na vrh mlinčka. Ob strani na levi je bil človek, ki je bil obešen in preboden kot na kakšnem ražnjiču. Pod njim pa je neka stara gospa, podobna hrošču, že enega zažigala. Za obešenim človekom je bilo še veliko drugih ljudi, ki so čakali kot meso, da jih bodo nabodli. Na desni strani je kot poglavar sedel lev; imel je žabje krake in škorpionov rep ter veliko rdečo kapo na glavi. Prizori so spominjali na pripravo živalskega mesa za prehrano ljudi. In pomislila sem: kaj pa če se bo zgodilo ravno obratno in bomo mi, ljudje, postali žrtve živali? Mogoče je kdo slučajno izvedel, da se bo to dogajalo, pa ni smel ničesar povedati, zato je sporočil s sliko?

Veliko takšnih vprašanj mi je rojilo po glavi, ko me je kar naenkrat oplazila mrzla roka po hrbtu. Srce mi je zastalo. Spustila sem sliko, se sunkovito obrnila in zakričala. A za mano je stala le moja teta. Prišla me je iskat za kosilo, saj me že lep čas ni bilo iz kleti in jo je pošteno zaskrbelo, da se mi ni kaj zgodilo. Vprašala me je, zakaj sem tako prestrašena in zakaj imam sliko v rokah. Povedala sem ji, kako me je slika prevzela in hotela od nje vse odgovore na vprašanja, ki sem si jih prej zastavljala.

Povedala mi je, da so sliko imeli prej obešeno na hodniku, vendar se je je vsak ustrašil in zato so jo umaknili. Ker pa je bila draga, so jo pokrili z rjuho, da se ne bi uničila. Povedala mi je tudi zgodbo, kako naj bi umetnina nastala. Kupili so jo, ker je bila stricu všeč zaradi podrobnosti na njej.

Končno sva se odpravili na kosilo.

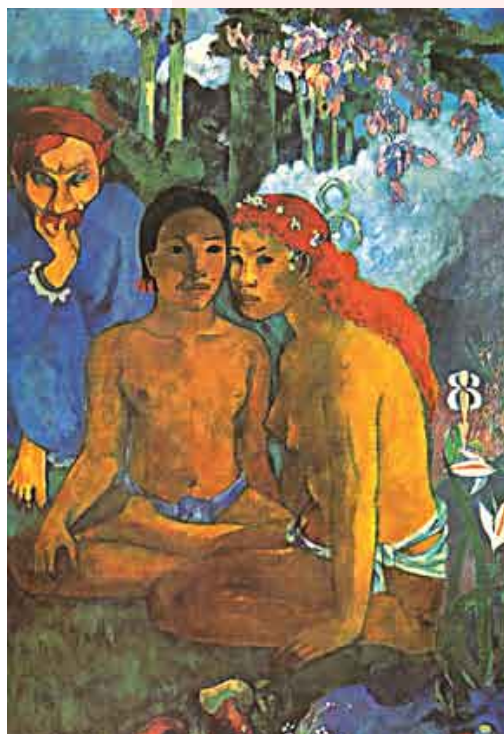
Anita Janežič, 9. b

Prijateljici sta sedeli na gozdni jasi in se pogovarjali. Govorilo se je, da se okoli njihove indijanske vasi, v kateri je živel pleme, potika neki belec, ki pravzaprav ni običajen človek, ampak posebno bitje, čigar duša je kot kamen. Že navzven je bil drugačen od vsem smrtnikov. Na prstih rok in nog so mu izraščali nevarni nohti, del oči, ki je navadno bel, se je spremenil v strupeno zeleno, tako da je že na pogled deloval prav nevaren. Govorilo se je, da je najverjetneje ugrabil in pokončal tudi novorojenčka iz plemena.

Že ob pogovoru ju je postalo strah. Na gozdni jasi, čeprav blizu njunega doma, se nista počutili nič več varno. Počasi se je mračilo, kraj pa je zajela megla. Slišali sta le še ptice, ki so se preplašile in zapustile drevesa, za njima pa je pri grmovju počila veja. Obstali sta, preplašeni zadržali sapo, njun pogled pa je obmiroval in nista se več ozrli. Čisto preplašeni sta bili. Sklonili sta se k tlom in čakali. Minilo je kar precej časa, preden sta si upali pogledati naokrog. Okoli njiju ni bilo ničesar drugega kot rastline, gosta megla in popolna tema. Odšli sta.

Kaj ju je preplašilo tistega dne, ostaja skrivnost. Morda je bila le kakšna žival, morda pa sta imeli srečo in ubežali tistemu, ki je pred dnevi ubil otroka.

Rok Renko, 9. b

*Slika: Barbarske pripovedke
Avtor: Paul Gauguin (1848–1903)*

Brezov gozd je že globoko zakoral v jesen. Prst prekriva debela plast odpadlega listja in vejic, ki šumijo in pokajo pod nogami tako glasno, da ne slišiš niti človeka poleg sebe, kaj šele kaj drugega. Šumijo, kot da hočejo, da tudi mi trpimo z njimi, ker so morali oni že umreti, mi pa še živimo, kar se jim ne zdi prav. Listje je rumeno, rjavo in rdeče, kar ni nobeno presenečenje, saj je listje jeseni vedno takšne barve, vendar nas ta mešanica usklajenih barv vedno znova fascinira in nam vzbuja domišljijo. Med jesenskimi barvami pa opazimo tudi zeleno listje, kar kaže, da je moral pihati veter ali pa ga je prizadela kakšna druga naravna ujma, saj je odpadlo prezgodaj, ko še ni bilo pripravljeno na takšno usodo. Pod letošnjim listjem se na nekaj krajih opazi lansko, že zelo zdrobljeno in na pol razgrajeno listje, ki nam poskuša povedati, da se je tu sprehodilo že veliko ljudi in živali, ki so ga poškodovali, da je še bolj trpelo

v svoji usodi, katere se vedno znova ne veseli nič več, temveč manj. To lansko listje bo že naslednjo jesen pod novo odpadlim listjem predstavljalo novo plast prsti, letošnje listje pa nam bo lahko povedalo, koliko obiskovalcev je bilo tu med letom. Breze so gosto zasajene druga ob drugi, tako da se nekatere prav ljubeče držijo v objemu kot mladi zaljubljeni par, ki je ravnokar odkril, kaj pomeni ljubezen. Zaradi tega gostega prepletanja je težko videti nebo v daljavi, vendar tanki pasovi, ki spominjajo na črtno kodo, skušajo povedati, da je dan lep in dokaj sončen za pozno jesen. Sonce sicer težko prodira skozi gost gozd, vendar se trudi, saj nam želi povedati, kako lepa je narava in naj nam ne bo žal, da smo šli v gozd. Drevesa so visoka. Zaradi višine in tudi gostote, se jim ne vidi vrhov. Ko tako pogledaš, vidiš, kako smo ljudje res majhni in na prvi pogled nepomembni. Breze so gole. Vidi se jim vse gube in lise, kar

jih naredi stare in zgubane. Tanke vejice bežijo od njih, kakor ljudje bežijo pod streho ob nenadnem nalivu, le da niso tako žive, ker so že vse izrabljene in nimajo niti joula energije več. Spominjajo na kapilare v prstih, ki bodo od golote kmalu izkrvavele. Le tu in tam je na kakšni malo debelejši in malo močnejši kapilari ostal še kakšen listek, ki se uporno bori s starostjo, kakor mame, ki niso še pripravljene, da bi jih kdo klical babica; in z vetrom, kot boje na morju med najhujšo nevihto in valovi, ki se komaj držijo na mestu, da ne odplavajo v širno morje. Noče še pasti, saj ni pripravljen na takšen konec. Kaj kmalu bo tudi on odpadel in nato predstavljal le majcen, na prvi pogled nepomemben člen prsti v gozdu, ki pa posledično daje vsem nam življenje, vendar se nas tega veliko ne zaveda in ne vidi lepote narave.

Barbara Škrlič, 9. b

Slika: Gozd
Avtor: Gustav Klimt (1862–1918)

Slika prikazuje enega izmed dogodkov na dan, ko so se izvenzemeljska bitja odločila obiskati naš planet. Bitje na sliki je podobno človeku, ima sivo kožo in na nogah kremplje namesto prstov. Nima obleke. To bitje je eno izmed mnogih, ki so se izkrcala iz vesoljske ladje, ki na sliki ni vidna. Bitje se je odločilo napasti revnega kmeta. Najprej mu je razdejalo celotno kmetijo, nato pa se je spravilo na kmetovega edinega konja. Osedlalo ga je, nato pa nanj zapreglo neko pripravo. Povzpelo se je na konja in začelo preganjati kmeta po njegovi njivi in mu jo spotoma še razrilo. Kmet se je nato spotaknil in padel, bitje na konju pa je vzelo v roke neko svoje orodje in ga dvignilo v zrak. Mogoče je s tem želelo drugim sporočiti, da je opravilo s kmetom in njegovo kmetijo, lahko pa da je hotelo poklicati okrepitev. Možno je tudi, da je s pomočjo tega orodja kmetu izbrisalo spomin ali pa zažgalo celotno kmetijo. Tega ne vem, ker slika tega ne prikazuje, zagotovo pa bitje s tem orodjem ni imelo dobrih namenov. Ko se je pozno tistega večera invazija izvenzemeljskih bitij zaključila, so prebivalci dežele zbegano tekli sem ter tja. Zgleda, da so jim bitja izbrisala spomin, saj naslednjega dne nihče ni vedel, kdo je pustil tako čudne stopinje po tleh, požgal vse kmetije ter razril njive v okolici. Tudi domače živali so bile zbegane, nekaj jih je iz neznanega vzroka celo poginilo. Za kmete je življenje teklo naprej, morali so le po svojih močeh odpraviti škodo, nastalo ob invaziji.

Špela Pugelj, 9. b

Slika: Orač, ki mu je peklenšček ukradel konja
Avtor: Hieronymus Bosch (1450–1515)

Vrvež na glavni ulici. Ljudje nakupujejo, se sprehajajo, otroci se igrajo. Nad glavami množic se razteza kot gromozanski oblak velika krošnja največjega drevesa na ulici. Meče senco na stavbe, ki so lično v vrsti postavljene ena ob drugi, kot vojaki.

Dve kočiji se važno premikata po ulici navzgor ena za drugo, v njej gospoda, ob kočijah pa se podijo otroci nižjega sloja. Obrazi so nerazpoznavni, obleka pa značilna za preprostega meščana 20. stoletja. Barvne obleke ter veliki klobuki, značilni za gospodično na sliki. Zanimivo dekle sedi na klopci blizu mogočnega drevesa. Ali koga čaka? Morda se le začasno predaja sončnim žarkom in uživa v hrupu ter pogledu na množico. Verjetno bo tudi sama kmalu drobencjela naprej po svojih opravkih.

Slika: Bulvar Italijanov
Avtor: William Turner (1775–1851)

Barvne strešice nad trgovnicami vabijo k ogledu notranjosti ali vsaj izložbe. Naprej po cesti se število ljudi stopnjuje, kmalu ne ločim več glave od glave, ne morem določiti števila ljudi, ki hiti zdaj v to, zdaj v drugo smer.

Visoko visoko nad trgom visi večja svetilka, ki verjetno služi osvetljevanju ulice zvečer, ko je ljudi vedno manj in se tu in tam pojavi kakšen par zaljubljenec. Takrat si ulica odpočije od direndaja in se v miru pripravi na nov dan. Na sliki se prepleta mnogo zgodb, vsaka piše svoje vrstice.

Lara Dujc, 9. a

Dan se šele prebuja, nad reko se kopičijo težke meglice, ki samo še bolj poudarjajo bedo zimskega jutra. Reka bo kmalu popolnoma prekrita z ledom in v vodi ne bo več moč občudovati bledih odsevov.

Ljudje si medtem polnijo vedra z vodo ter jih na utrujenih ramah odnašajo. Desni breg reke je že zdavnaj zamrznil, leseni čolni pa mirno počivajo na vrhu ledene skorje. Zima bo huda, to lahko občutijo na lastni koži, saj jih mraz reže do njihovih starih in obrabljenih kosti. Živali na kmetiji se grejejo tako, da stiskajo svoja kosmata telesa eno k drugemu. Kmetje pa se bojijo, da ne bo dovolj krme za celo zimo, zimo, ki se je šele dobro začela.

Karin Ujčič, 9. a

*Slika: Ledene zaplate na
Seni v Bougvalu
Avtor: Claude Monet (1840–1926)*

Slika: Starki
Avtor: Francisco de Paula
José de Goya y Lucientes (1746–1828)

Prijateljica me je nekega čudovitega popoldneva prosila, naj grem z njo v mestno galerijo, v kateri je bila prvič razstava za mlade lokalne umetnike. Seveda me ni niti za trenutek preslepila – vedela sem, da jo zanima nek določen umetnik, ne pa njegova umetnost. Toliko časa sem zavračala njene prošnje, dokler ni naznanila, da bo razstava svoja vrata za današnji dan zaprla že čez dvajset minut. Dobesedno zvlekla me je iz hiše, nato pa sem hodila sama, ker sem se bala, da bi kdo poklical policijo zaradi nasilja na ulicah. Kmalu sva prišli do galerije, ona pa je izginila kot kafa, najbrž je mrzlično iskala tega svojega umetnika. Resno sem omahovala pri odločitvi o tem, ali naj se vrnem domov ali naj se vendarle malo razgledam naokoli. Nato pa sem na steni opazila sliko, ki si je ni ogledoval nihče. Bila je v temnejšem delu prosora in povsem možno je, da je niso niti opazili. Odkorakala sem prek sobe in se ustavila pred sliko, ki je tako pritegnila mojo pozornost. Zazrla sem se v temaćen prizor. Na sliki sta dve starki, ki, sedeč na stolu, opazujeta svoj odsev v ogledalu. Desna je oblečena v svetlo, razkošno obleko, ki bi se nemara bolj podala čedni mladenki. Lase ima spletene v figo in v njih zataknjen nekakšen okrask, ki se barvno ujema z odtenskom obleke. Poleg nje sedi ženska, prav tako oblečena v mladostno obleko, le v temnih barvah. Ta v rokah drži ogledalo, ki ima na zadnji strani napis: »Que tal?« oziroma: »Kaj to sem jaz?« Opazila sem, da ima starka v svetlih oblačilih v svojih nemogoče plavih laseh zataknjeno kupidovo puščico. Kljub očitnemu posmehu puhli starosti me je pritegnilo nekaj drugega. Nad starki se je v temni senci sklanjal moški s krili in z nečim dolgim v roki. Najprej sem mislila, da je držal vile, a ko sem bolje pogledala, sem opazila, da gre za metlo. Spraševala sem se, koga naj bi predstavljal, kajti za ženski je bilo očitno, da se ne moreta sprijazniti s starostjo in se letom primerno oblačiti. Izbirala sem med Smrtjo in Časom. Slednje bi veljalo za še večje nasprotje, če se spomnimo Kupidove puščice. Nenadoma pa sem opazila, da je nekdo ugasnil luči. Pogledala sem na ročno uro in ugotovila, da je galerija že deset minut zaprta. Na drugem koncu sobe je nekaj glasno zaropotalo in sunkovito sem se obrnila. Dolgo časa sem s pogledom preiskovala vsak kotiček sobe. Videla sem samo sence. Malce prestrašeno sem se obrnila nazaj k sliki in v mislih mi je odzvanjalo, v kakšnih težavah sem se nenadoma znašla. Pogledala sem moškega s krili. Definitivno gre za Čas.

Teja Gale, 9. b

Rdeča vrtnica

Ljudje ob rojstvu predstavljamo rdečo vrtnico,
ki je komaj vzklila.
Rastemo, ko dežuje,
znanje pada z neba in od vsepovsod.
Trnje na stebli so brazgotine,
ki so nam jih pustile izkušnje in napake,
iz katerih smo pesnili modrost.
Listi, na katere se lepijo kapljice rose,
lovijo solze, ki smo jih pretočili.
Steblo je tisto, ki nas drži pokonci,
ko smo prepuščeni sami sebi,
Kot vrtnice, osamljene na deževnem vrtu.
Kot otroci, ki se prvič soočijo s samostojnostjo,
v podobo samega sebe.
Učimo se, pridobivamo si izkušnje.
In nazadnje, čisto, čisto na vrhu vstopa,
počasi razpre se rdeči popek.
In preden bi se dokončno razvili
v vrtnico, barve rdeče krvi,
ki je nastala zaradi truda,
potrebujemo vas,
ki ste nas spremljali ves čas,
skozi ves razvoj,
da bi dokončno lahko odrasli
v en sam velik rdeč cvet.
Toda zavedamo se,
to ni ves svet.
To je šele začetek, začetek novega cveta,
ki ne bo ovenel še dolgo, dolgo
po tem deževnem dnevu.

Teja Gale, 9. b

